

nº 57 gener 2005- donatiu 1,50 euros

Editorial i pàgines centrals: pàg 3, 12-15
Debats sobre el Pla Ibarretxe
Entrevista amb Iñaki Gil de San Vicente

Sindical: pàg 4-11
La liberalització del tèxtil
Privatització i vagues a Renfe
Professorat interí en lluita
Precarietat a la Generalitat
Fer front a les deslocalitzacions

Moviments: pàg 16 i 17
Roger assassinat: ni oblidem ni perdonem
Acord de Bolònia

Internacional: pàg 18-24
Zanón, fàbrica ocupada
Eleccions a Palestina
Sudan: el silenci dels llops
Tsunami: un mar de preguntes

Suplement: Caleta Olivia i Debats a l'esquerra

La importancia de llamarse Ernesto, d'Oliver Parker

Hem sobreviscut a les festes gastronòmiques de nadal i cap d'any i no hem fet els deures: no hem anat a veure cap documental i això que en fan un de camells que es veu que és meravellós ("La historia del camello que llora", entenent per camell: animal de quatre potes). Tampoc no hem entrat a veure "Los chicos del coro", i la música que hem sentit dóna ganes d'apuntar-se a una coral. Així que mentre esperem l'estrena imminent de la darrera pel·lícula del nostre admirat Ken Loach, amb guió de Paul Laverty per suposat, "Sólo un beso", i "La vida es un milagro" del bosnià Emir Kusturica, hem anat a veure "La importancia de llamarse Ernesto". I no l'aconsellem a tothom.

No vagis si no t'agraden els films d'època: aristocràcia anglesa del segle XVIII.

No vagis si no t'agraden les obres d'Oscar Wilde: està basada en una novel·la seva.

Està garantit un bon text (alguns en diuen magnífic guió) i uns actors molt convincents. No cal dir que sona fantàstica en versió original.

Ens ha encantat, però ja hem avisat que alguns no heu d'anar. I és que de gustos... ja se sap.

El debat sobre el Pla Ibarretxe centra tota l'atenció política. El 20 de desembre la comissió parlamentària basca va aprovar el text amb els vots del PNB, EA i EB-IU i l'abstenció de Sozialista Abertzaleak (SA). El 30 de desembre SA dividia el vot dels seus sis diputats perquè el govern tripartit obtingués els tres vots pel Sí que necessitava per aprovar el Pla al Parlament, amb 39 a favor i 35 en contra. El Pla de reforma de l'actual estatut va ser remès a les Corts Generals perquè es tramiti.

Les reaccions van ser immediates. Des de les files del PP s'exigeix un recurs al Tribunal Constitucional per impedir fins i tot el debat. En declaracions dels seus dirigents, aquests van apel·lar a la dissolució de les institucions de l'autonomia basca emparant-se en l'article 155 de la Constitució per actuar "amb tots els mitjans de què disposa l'Estat" i Fraga deia que arribat el cas s'hauria de fer com el 34, quan Lerroix [cap de Govern de la II República], que no era un autoritari, sinó un radical veterà, la va suprimir a Catalunya el 1934. "I no va passar res". La Conferència Episcopal Espanyola (CEE) va afegir-se al cor de crítiques de la patronal afirmant que només la sobirania espanyola és "moralment acceptable".

***S'ha d'alçar la veu
contra els vents
de nacionalisme
opressor espanyol
que sorgeixen no
només de la dreta
espanyola sinó
també des
de l'esquerra
monàrquica política
i sindical***

Al PSOE, el sector encapçalat per Rodríguez Ibarra i Bono seguia el mateix camí que els populars. El govern rebutjava tota negociació i assegurava que bloquejaria el pla. Mentre un altre sector, amb Maragall i el PSC, també qüestionava el Pla però en reconeixia la legalitat i es desmarcava dels tambors de guerra. En aquest sentit el Govern català en un comunicat emès el mateix dia "respecta" la decisió del parlament basc però se'n desmarca, explicant que no es pot comparar aquest procés de reforma amb el català.

Llamazares, coordinador general d'IU, assegurava que el Pla Ibarretxe "no és un pla per a Euskadi", perquè es tracta "d'un pla parcial del nacionalisme basc contaminat pel vot ambigu de Batasuna, i que no es pot considerar el substitut de l'Estatut de Guernica", per anunciar un vot en contra a les Corts que ha de ser ratificat el 22 de gener que ve pel Consell General d'IU. Per la seva banda, per ICV Joan

Herrera va manifestar que s'abstindran amb els mateixos arguments que IU.

En anteriors articles analitzem el contingut del Pla Ibarretxe. És una proposta de reforma estatutària que no planteja una secessió d'Euskadi i que a més diu que ha de ser negociada amb les institucions monàrquiques ... i així, per què tanta revolada? El que ni el PP ni el PSOE, és a dir la Monarquia, no estan disposats a acceptar és el reconeixement de l'existència del poble basc com una entitat diferenciada del poble espanyol, perquè això crea un precedent. I aquesta expressió de l'existència d'un poble basc, diferenciat, es concreta quan aquest poble és cridat a votar si vol el canvi o no.

Per això el que es converteix en cavall de totes les batalles no és el contingut en si del Pla Ibarretxe sinó el fet que aquest recorre a un procés de sobirania - encara que limitada pel seu caràcter consultiu - que es materialitza en el referèndum promès. Per això no va ser per casualitat que sota el Govern del PP es procedís a criminalitzar la convocatòria de qualsevol referèndum, ja que qualsevol referèn-

dum (com el pròxim a la constitució europea) només pot exercir-lo l'únic i indivisible poble espanyol. En paraules de Rodríguez Ibarra: "no s'ha de votar, des de posicions socialistes, en cap instància, cap reforma que no inclogui en l'articulat el reconeixement i acatament que la sobirania nacional és indivisible i resideix en el conjunt dels ciutadans espanyols."

Així doncs aquest és el fons de l'assumpte i va més enllà de l'articulat del Pla Ibarretxe: si té o no dret el poble basc a decidir sobre el seu futur i com vol relacionar-se amb altres pobles. Per al bloc monàrquic la resposta és no; per a nosaltres sí. Des del nostre internacionalisme no acceptem cap unitat imposada, perquè aquesta unitat es converteix en opressió. S'ha d'alçar la veu contra els vents de nacionalisme opressor espanyol que sorgeixen no només de la dreta espanyola sinó també des de l'esquerra monàrquica política i sindical.

14 de gener de 2005

La liberalització del tèxtil

L'1 de gener de 2005 han entrat en vigor els acords de l'OMC de Marràqueix de 1994, facilitant la lliure entrada de teixits asiàtics -particularment xinesos-. Aquest és l'argument central dels tancaments en un sector que comptava encara el 2003 amb 247.000 treballadors repartits en 7.000 empreses, la majoria de menys de 20 treballadors i amb un 60% de treballadores. A això cal afegir els EROs (Expedients de Regulació d'Ocupació) i tancaments d'empreses químiques dedicades a la fibra sintètica, de major grandària. No obstant això, aquesta no és una reacció de les multinacionals davant de quelcom extern, sinó al contrari, fruit de la seva política que a més rep de la UE, governs i sindicats, diners públics per tancaments i deslocalitzacions.

El sector aborda la segona reconversió. La primera va deixar els 400.000 empleats del 88 en 277.000 l'any 93. Del 2000 al tancament d'aquesta segona reconversió es calcula quedin afectats entre el 30 i el 50% dels

multinacionals, amb la qual cosa les unes arrossegueu a les altres (per exemple Zara confecciona en 400 tallers). Les grans factories químiques de fibra també es troben a Catalunya (FISPE, Catalana de Polímers -exSEDA-...) Tot s'argumenta amb l'entrada de productes xinesos -que es preveu absorbiran el 50% del comerç tèxtil mundial-, però la dada amaga a l'enemic.

Poques són les multinacionals que controlen el sector tèxtil. Entre elles les ianquis Nike, Du Pont o Levi-Strauss; les alemanyes Courtaulds o Hoeschst; les japoneses Nissan o Kanebo; les franceses Rhône Poulenc i DMC, la suïssa Volkhardt, la coreana Samsung, la italiana Bennetton, l'holandesa C&A o les espanyoles Inditex (propietària de Zara) i El Corte Inglés. Cortefiel o Mango, tot i sent de les grans d'aquí ja no entren en aquest rànquing mundial.

Aquestes multinacionals van impulsar l'acord de l'OMC (els xinesos ni estaven) per a garantir l'entrada als països occidentals dels seus productes, elaborats amb menors costos, sense quotes duaneres. L'operació, de passada, liquidava de la competència a empreses sense capacitat per a la deslocalització, sigui perquè tanquen o perquè són absorbides (aquí quedarà la meitat: veure gràfic). L'enemic doncs no és xinès: són les mateixes multinacionals.

Els comptes de l'enemic

Las raons que al·leguen per als tancaments són els alts costos de producció a tres nivells: salarials, energètics -agregats amb l'entrada en vigor dels Acords de Kyoto- i els derivats de controls en la perillositat dels productes químics REACH -Registre, Avaluació i Autorització de les substàncies químiques- i de Punt Verd, ambdós de caràcter ambiental i sanitari

europèu. El cost de la mà d'obra sobre els costos de producció és del 15% en el filat i el 30% en la confecció; si li afegim l'indirecte d'empreses externalitzades, podem sumar un altre 13%. L'energètic aquí va del 5 al 10%, a part del gravamen de Kyoto. El sanitari-mediambiental representa gairebé el 3%. En total parlen de més del 40% dels costos.

En les tres dècades anteriors, les de la globalització, en el tèxtil va regir l'Acord Multifibra que restringia la competència: les multinacionals van deslocalitzar a llocs pròxims o amb acords bilaterals. Les tèxtils ianquis ho van fer a les maquilas i Mèxic es va convertir en el primer proveïdor d'EUA. Entre 1975 i 2002, les maquilas van arribar a ser més de 3.000 en 116 països, amb 42 milions de treballadors: va ser el bescanvi dels drets d'una majoria de treballadores per inversions. Per a Europa aquestes zones franques van ser els països de l'Est i el Magrib. Les espanyoles es van bolcar al Marroc i el van convertir en el 4rt receptor de les seves "exportacions" de teixit, i un dels nostres principals "proveïdors de confecció": anada i tornada de la sobreexplotació. En menor mesura van deslocalitzar a Romania, Turquia, Bulgària...

No obstant això la taxa de benefici seguia caient i l'últim decenni ha servit perquè les mateixes multinacionals imposessin la liberalització del sector a l'OMC mentre es preparaven per a extreure encara majors plusvàlues. El gir cap aquests països, i particularment cap a la Xina, no és per guanyar un mercat de 1.300 milions de persones amb una renda per càpita de tot just 1000\$ anuals (per sota de Namíbia, Guatemala o Marroc), sinó per a convertir-la en plataforma exportadora de productes intensius en mà d'obra. Cuevas assenyala el retard de la CEOE a la Xina: 660 milions d'euros aportats per dues-centes companyies espanyoles. Però les

Ocupació tèxtil i fusions i tancaments d'empreses

Fuente: INE y Asuajio Intertexil 2004

273.600 treballadors que hi havia. D'altra banda, el 60% del tèxtil està concentrat a Catalunya i València, el que durà a la desertització de pobles i comarques senceres (el 44% de les empreses de l'Anoia són tèxtils). Com la majoria del sector són pymes, moltes depenen de

del tèxtil ja estan per allà: Inditex elabora la majoria del seu catàleg al sud-est asiàtic com Cortefiel, Benetton o Lewis; Zara està, com El Corte Inglés, a la Xina... Des d'abans del tancament de la portuguesa FISIFE-Barcelona, el seu producte estrella es tallava a Xina.

El segon eix dels seus comptes és l'energètic, per la gran quantitat d'aigua i energia elèctrica que precisen. Part d'elles, especialment les de fibres químiques, compten amb plantes co-generadores. Aquest aspecte, les situa com afectades amb l'aplicació dels Acords de Kyoto: si contaminen aquí significa cost per emissions, i si ho fan en un país no industrialitzat, no. En concret a Espanya, on se superen els nivells d'emissió de gasos d'efecte hivernacle correspon comprar contingents d'aquests gasos a països que estiguin per sota del seu límit. Si a l'altre costat de la balança s'ofereixen Xina o Índia, signants de Kyoto que es beneficien de subvencions i exempcions fins el 2012, com països en vies de desenvolupament, ¿on aniran a "localitzar"? No és casualitat: és el disseny de les multinacionals abocades a sagnar una nova zona del planeta per a incrementar beneficis.

El tercer eix és l'increment de costos pel REACH que vol aplicar la UE i que afectarà tant a la química com al tèxtil. El cost estimat s'eleva a 32.000 milions. La comissària europea de Medi ambient, Margot Wallström, ho justifica perquè significa 54.000 milions d'estalvi en sanitat gràcies

a la conseqüent reducció de casos de càncer: sense comentaris. La incidència que calcula la patronal sobre la indústria espanyola afectada és de 668 milions. La UE "reconeix" que afectarà la competitivitat i empenyerà a les deslocalitzacions: el 3 de desembre es complien 20 anys del núvol tòxic del " Union Carbide" a Bhopal - Índia- que va costar 33.000 morts, 100.000 afectats per càncer o seqüeles cròniques, però sense cars controls per a la multinacional.

Govern, CCOO i UGT: al servei de les multinacionals

El 28/11/03 Zaplana, com a ministre de treball, va signar un Acord Marc vigent fins a desembre 2005, amb patronal i sindicats per a la "modernització" del tèxtil. El resultat va ser el subvencionar amb diners públic el que fossin EROs de suspensió de contracte per 3 mesos acompanyats de plans de formació, facilitar la negociació de deutes amb la Seguretat Social, i crear l'Observatori Tèxtil amb patronal i sindicats, que al poc va exigir -i aconseguir- l'agilització de tots els EROs del tèxtil.

Cabria pensar que aquestes mesures de subvenció a la patronal i a la desertització industrial, podrien haver sofert variacions amb els canvis de govern. Però no, es van aprofundir.

Així el Tripartit català, al calor dels tancaments, al juny engegava la Taula sectorial del tèxtil entre govern, CCOO-UGT i patronal. Aquesta va arrencar "donant per fet la pèrdua d'ocupació", i proposant ajudes a les empreses que "sobrevissessin". A l'esborrany de conclusions del 21/6 es llegien coses com: "L'objectiu és fomentar la concentració i la col·laboració...", "Es proposa facilitar el tancament dels negocis no viables, les reduccions de plantilla i la reconversió de les xarxes de representants de vendes... -que- no es canvien perquè la rescissió dels contractes té un elevat cost"... per a la qual cosa demanaven subvencions; "estimular les col·laboracions entre empreses per a sortir a l'exterior i per a subcontractar produccions dins i fora d'Espanya -deslocalitzacions-" per al que demanaven ajudes de l'ICF (Institut Català de Finances), i

el desenvolupament de l'acord del PP. A la setmana, Govern, patronal, FIA-UGT i FITEQA-CCOO signaven l'Acord Català desenvolupant el del PP, i s'aportaven 2 milions en subvencions a plans de formació per suspensió de contractes. Maragall al Marroc, animava a les empreses catalanes a deslocalitzar, i recentment les hi duia a Xina.

La Taula catalana del Tèxtil feia seves altres preocupacions empresarials, proposant 45 mesures -a recollir a l'Acord estratègic per a la internacionalització, la qualitat

d'ocupació i la competitivitat- per a canviar el sistema de preus de l'energia, entre elles la de "que la cogeneració quedi explícitament exclosa del pagament de drets d'emissió" derivats de Kyoto... ni l'ecologisme imperialista els queda a CCOO i UGT!

A nivell estatal no és diferent. El ministre d'indústria Montilla, en la clausura de l'assemblea del Consell

Intertèxtil de novembre, va anunciar un nou pla de subvencions a la investigació per al període 2005-2007 -continuitat del Pla 2000-2004 del PP, pel que s'havien concedit subvencions de més de 20 milions d'euros, i bestretes reemborsables per 91 milions-. A més, diu Montilla "donem suport a les empreses del tèxtil que tenen marca i que formen part del Fòrum de Marques Renomenades" amb el Pla Global de la Moda -també del PP- que aquest any comptarà amb 2,5 milions destinats no precisament a la petita indústria. Per a aquesta es preveuen igualment diners: desgravacions fiscals, i en paraules de Montilla "Sóc partidari de fusions i aliances (...) i en aquest sentit el ICEX té una línia de treball (...) i (...) crèdits participatius a través de l'Empresa Nacional d'Innovació Industrial, destinats a pymes."(El Mundo 5/10/04). Això pels treballadors del sector, significa facilitats perquè es quedin sense ocupació: un total de 1.284

treballadors de 30 empreses de Catalunya, València, Andalusia, Castella-Lleó i Cantàbria es "beneficiaran" del subsidi especial de tres mesos que paguen INEM i comunitats autònomes per suspensions de contracte. A Catalunya corresponen 631 empleats de 17 companyies.

D'altra banda, i sempre posant el nostre diners al servei de la patronal, el 30/11/04, el Govern espanyol va signar amb el Banc Mundial un protocol pel qual invertirà uns 205 milions d'euros a adquirir drets per a emetre 40 milions de Tm de CO2 del 2005-2015, en compliment de l'Acord de Kyoto dels sectors industrials determinats per la UE. Medi ambient va explicar que el cost per al conjunt de la indústria serà

d'uns 85 milions d'euros anuals -molt lluny dels 4.000 milions anuals amb que va amenaçar a les empreses Zapatero en el seu discurs d'investidura, quan encara eren recents les mobilitzacions que el van portar al govern- que "només suposa un 0,01% del valor afegit" d'aquests sectors (generació elèctrica, refinaria, ciment, siderúrgia, calçat, vidre, ceràmica i paper). Els diners posats pel govern serviran al BM per a finançar projectes d'energia neta en països en vies de desenvolupament... i així es tanca el cercle.

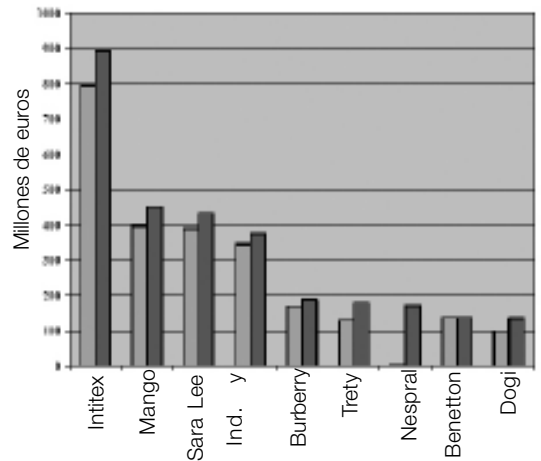
Per a les liquidacions empresarials, s'hi afegeix la venda de les parcel·les industrials -comprades a preu de saldo com a incentius de les administracions- requalificades pels governs municipals. Un exemple: la valoració de les parcel·les de FISIFE sense requalificar, deixa a la multinacional que tanca més del doble del que va pagar per la fàbrica en marxa, totes les seves marques i la tecnologia del tint de fibra fa ara 3 anys.

I més diners públic. La Comissió Europea s'ha compromès a ajudes per valor de 700 milions per a afrontar la liberalització, que ha causat ja la desaparició del 12,6% dels 2,7 milions ocupacions del tèxtil a la UE en els últims 3 anys. No seran els treballadors qui els veuran.

Els nostres diners al nostre servei!

Per la via d'aquests governs d' "esquerra" i dels sindicats burocràtics ni es garanteix treball ni es fomenta el repartiment de riquesa amb els països en vies de desenvolupament. Al contrari es dóna suport a la lògica de les multinacionals i s'empeny a una baixa sense fi a les condicions laborals (el 2003 es va signar el conveni del sector incrementant la "flexibilització"). Però la deslocalització no és inevitable: és producte dels voltors de les multinacionals, i té alternatives. L'expropiació de les empreses que tanquin, la inversió dels milions d'euros de diners públic destinats a subvencionar els tancaments

Empreses que es beneficiaran de les ajudes

posats al servei de mantenir les empreses, de buscar els mecanismes per a modernitzar sense reduir mà d'obra sinó hores de treball... com a propietat pública -evitant cooperatives que si prosperen, com Eroski o Mondragón, les trobem a Xina i el sud-est asiàtic com a multinacionals-. I sota control dels i les treballadors i treballadores, perquè en cas contrari, Izar o RENFE són bona mostra de com tampoc no és garantia l'estatalització. El camí és dur perquè va en sentit contrari a la dinàmica econòmica imposada per l'imperialisme des de l'OMC. Però no és impossible: és la lluita iniciada aquest estiu per les fàbriques brasileres del sector amenaçades de tancament, Cipla/Interfibra, Flaskô, Flakepet i Botoês Diamantina per a mantenir 1.400 ocupacions. Si no donem la batalla, i encara que a una part de treballadors els arribin les pre-jubilacions, per a d'altres serà un desert laboral en el qual veuran fondre's la indemnització. I per als fills de tots, ocupacions precàries amb els pitjors convenis del sector terciari... si els n'apliquen algun; mentre per TV arribaran imatges d'un altre Bhopal, i de les noves maquiladoras, ara xineses.

És hora de dir prou a la propra deslocalització i exigir que les milionades dels nostres diners deixin de finançar a la patronal i es posin al servei de consolidar empreses públiques que cobreixin les necessitats socials.

Esther. Barcelona

Comença la privatització de Renfe

Segueix la lluita

Des de l'1 de gener Renfe es divideix en dues empreses (ADIF i Renfe Operadora) com pas previ a la privatització del ferrocarril. El Govern del PSOE, que es va oposar a la privatització quan estava en l'oposició (i 4 comunitats autònomes, entre elles la Generalitat), aprova corregida i augmentada la llei del PP.

Els sindicats majoritaris que s'oposaven formalment a la privatització i reclamaven la interlocució amb el govern "per a defensar els interessos dels treballadors" accepten la privatització signant un conveni dictat pel govern, que confirma la segregació, les inversions públiques per a finançar les empreses privades que es quedin amb el patrimoni públic, facilita la divisió dels treballadors i la flexibilitat de les plantilles, redueix el poder adquisitiu i empitjora les condicions laborals. Però això sí, es garanteixen amb mètodes mafiosos els alliberats i delegats sindicals, fins i tot premiant als signants (CCOO, UGT i SF) amb més delegats que els que en les eleccions sindicals van votar els treballadors, i robar-se'ls al SCF, com càstig per defensar les decisions de les assemblees unitàries del col·lectiu de Circulació i mantenir la lluita. Més de dos bilions de pessetes per a liquidar el deute històric i reconvertir la RENFE en benefici dels Florentino Pérez, Berlusconi, Koplowitz, Botín... trets del superàvit de la Seguretat Social que surt de la butxaca de tots els treballadors i treballadores.

Les reivindicacions de Circulació, la reclassificació, tornen a quedar pendents (ho estan des del XII Conveni). La sortida de CGT de les Assemblees Unitàries va donar una alegria als sindicats majoritaris. Ara, CGT que s'havia despenjat de les vagues unitàries, convoca en solitari jornades de vaga per la reclassificació, però les jornades fins avui han estat desconvocades sempre a última hora amb l'argument de que l'empresa accepta seure a negociar. Insistim que CGT hauria de tornar a les Assemblees Unitàries, doncs només

recomponent la unitat d'acció avançarem en les nostres reivindicacions. La signatura del conveni és un cop fort contra la nostra lluita doncs "tanca" les qüestions pendents de l'anterior conveni que demanàvem. A més és més greu doncs amb la signatura del nou conveni no es fa cap referència als expedients oberts contra el comitè de vaga de circulació, amb la qual cosa s'està donant el vist i plau.

El dia 22 de febrer té lloc en l'Audiència de Madrid el judici per "vaga abusiva" a 5 membres del Comitè de Vaga de Circulació, sembla que s'han oblidat de convocar al sisè. Quan se signa el conveni sense resoldre el conflicte de Circulació i mantenint ostatsges, està clar que els signants no volen que aconseguim les nostres reivindicacions i volen que serveixi d'escarment a tots els ferroviaris que tinguin la gosadia de mobilitzar-se unitàriament per a aconseguir-les. Per descomptat no esperem el menor suport dels signants del conveni. Especialment de CCOO-UGT instigadors de la repressió de

l'empresa. Però sí de tots els seus afiliats siguin o no de Circulació. L'atac a l'empresa va dirigit no solament al Comitè de Vaga elegit pels treballadors sinó que va dirigit a tots els ferroviaris que volen exercir el seu dret de vaga mitjançant la realització d'assemblees. Entre els membres del Comitè de Vaga hi ha dos afiliats a CGT, dos al SCF i dos al SF. La lluita contra la repressió no pot quedar deixada de banda i les nostres reivindicacions que van motivar els mesos de conflicte i que seguiran sobre la taula si no es resolten.

En condicions realment més difícils hem de seguir la mobilització per les nostres reivindicacions, contra la repressió, pel dret de vaga i contra els serveis mínims abusius, contra la segregació i privatització de RENFE, contra les màfies sindicals.

Hem d'enviar telegrames al Ministeri de Foment, recollides de signatures, fons de solidaritat, caixes de resistència...des de les Assemblees Unitàries on es decideixin noves

convocatòries. La lluita continua i podem i hem de guanyar-la!

*Armando Varo
Membre del Comitè de Vaga de
Circulació de RENFE*

ICV contra les vagues de circulació

Jaume Bosch, vicepresident d'ICV ha presentat al Senat una queixa per les vagues a Renfe, declarant que "ja és hora que algú digui des d'una posició d'esquerres que el dret a vaga no pot ser utilitzat de forma irresponsable que perjudiqui repetidament els usuaris del transport públic". Bosch aclareix que "els sindicats majoritaris no són els qui convoquen aquestes vagues descontrolades" i ha exigint a Renfe i al Govern central que resolgui el tema.

ICV recupera tot el discurs de la dreta contra el dret de vaga. És indignant que una organització que es diu d'esquerres: 1) no comenci exigint a la patronal - Renfe i el Govern- que responguin i comencin a negociar les justes reivindicacions dels treballadors de circulació; 2) no denunciï la provocació patronal que suposa l'expedient dels sis membres del comitè de vaga elegits per l'assemblea de treballadors; 3) no denunciï com es destinen milers de milions que aniran a parar a la patronal mentre es neguen compromisos reconeguts als treballadors en convenis. ICV exigeix "solucions", ¿quinaes?, ¿més repressió sindical?

SINDICAL

Professorat interí de la Generalitat en lluita

Promeses incomplertes

El govern "Pujol" va promoure, durant el seu mandat, una retallada implacable dels drets laborals de tot el personal docent i en particular del professorat interí i substitut. Carme Laura, l'aleshores Consellera d'Ensenyament, va saber jugar subtilment amb l'adaptació a la precarietat i la resignació fatalista d'una bona part d'aquest col·lectiu, enfrontant companys i companyes, dividint el moviment i avortant qualsevol esperit reivindicatiu. El Departament d'Ensenyament va esdevenir una "eficaç" ETT amb un 40% de la plantilla patint una situació d'incertesa, treballant sense contracte i en unes condicions d'absoluta indefensió. El suposat gir a l'esquerra del govern català a les darreres eleccions autonòmiques va encoratjar els ànims del professorat interí i substitut, en creure's molts i moltes que havia arribat el moment d'assolir, d'una vegada per sempre, determinades reivindicacions històriques: accés diferenciat, estabilitat, equiparació de les condicions laborals i salarials, etc. Quan eren oposició, els membres de l'actual govern es van omplir la boca amb enlluernadores promeses electorals adreçades al professorat en precari, promeses que amb el temps han esdevingut pur artífici, una ensarronada més de la classe política dominant.

El "programa d'esquerres" del flamant i recent estrenat Departament d'Educació és ben clar: eliminar al professorat en precari per acabar amb la precarietat a l'ensenyament ("muerto el perro, se acabó la rabia" diuen). Segons dades proporcionades pel mateix Departament, dels 10.000 interins i interines que hi treballen actualment, l'any 2008 n'haurien de quedar només 2.000. Val a dir, que en aquests números la Conselleria ignora intencionadament el professorat substitut, integrat per unes 6.000 persones més. L'amenaça de pèrdua de llocs de

treball s'ha materialitzat amb la publicació en el DOGC de la primera convocatòria d'oposicions feta pel Tripartit. En un període de tres anys el nou govern ha previst treure a oposició 9.690 vacants, tantes com les ocupades actualment pel col·lectiu interí. Les estadístiques revelen que només un 17% del professorat interí i substitut aprova les oposicions, unes oposicions en les quals ni l'experiència docent ni l'antiguitat a l'empresa es consideren, avaluant-se únicament la capacitat de memoritzar uns temaris totalment allunyats de la realitat de les aules. Amb tot, l'única possibilitat de mantenir la feina per a la majoria del professorat interí i substitut serà aprovar les oposicions, això sí, competint en igualtat de condicions amb els nous i les noves aspirants, la majoria d'ells i d'elles amb una experiència professional nul·la.

Al marge de les oposicions, la proposta d'estabilitat que Marta Cid, la Consellera debutant, ha fet als sindicats institucionals en les mesos de negociació planteja un pacte, limitat a tres anys, que exclou d'entrada al 47% del professorat interí i pràcticament a tot el professorat substitut. Només el

professorat amb més de 5 anys d'experiència podrà acollir-se a aquest pacte d'estabilitat, prèvia signatura d'un document que obliga als/les candidats/es a presentar-se a oposicions any rera any i a acceptar un increment notable de la mobilitat que tenien fins ara i de les matèries a impartir. S'imposa, a més, un nou sistema d'avaluació i de control permanent de la tasca docent i de la formació del professorat interí que, en el cas d'un informe desfavorable, comportarà la suspensió laboral i salarial de l'afectat o de l'afectada durant tres cursos.

Tot aquest desgavell mereixia una resposta contundent per part del professorat afectat i així ha estat. Després de quasi bé quatre anys de silenci, el professorat interí i substitut ha convocat, amb el suport de la CGT i de la USTEC, dues jornades exitoses de vaga en el mes de desembre, a més de diverses accions, concentracions i cassolades davant el Departament d'Ensenyament i les seus dels partits polítics responsables, durant les quals s'han corejat consignes com: "Avui precaris, demà al carrer", "Menys hoquei i més educació", "El Tripartit ens ha traït", etc. Al marge

de la CGT i la USTEC, la resta de sindicats o no s'han implicat o s'han manifestat contraris a les reivindicacions.

Especialment indigne ha estat el paper de CCOO boicotejant activament les vagues, fent el joc a l'Administració i visitant, un a un, els centres educatius per tal d'aturar les mobilitzacions.

Passat el Nadal s'espera un mes de gener calent, al llarg del qual el Departament vol tancar les negociacions que afecten el professorat interí i substitut. Amb una majoria de sindicats negociadors en contra de les mobilitzacions i la USTEC fent el trist joc del vol i dol, el futur pinta magre. Tot i així, hores d'ara, encara no s'ha perdut res. Fent un repàs històric de l'evolució de les lluites del professorat interí i substitut i de les etapes d'organització i de mobilitzacions i les victòries aconseguides, resulta evident que és al carrer i no a les meses de negociació on s'han aconseguit avenços contra l'obstinació de l'Administració i l'immobilisme dels aparells sindicals. En aquests moments sembla clau el paper que pot jugar la Xarxa d'interins/es i substituïts/es, el moviment assembleari al voltant del qual s'està organitzant el col·lectiu. Una propera convocatòria de la Xarxa el mes de gener, recolzada per la CGT i la USTEC pot donar al moviment la força necessària per a tornar a sortir massivament al carrer i enfrontar els plans de reconversió d'una Administració que ja ha mostrat símptomes de feblesa.

Lluís. Interí CGT. Barcelona

Subcontractes a la Generalitat

Precarietat pública

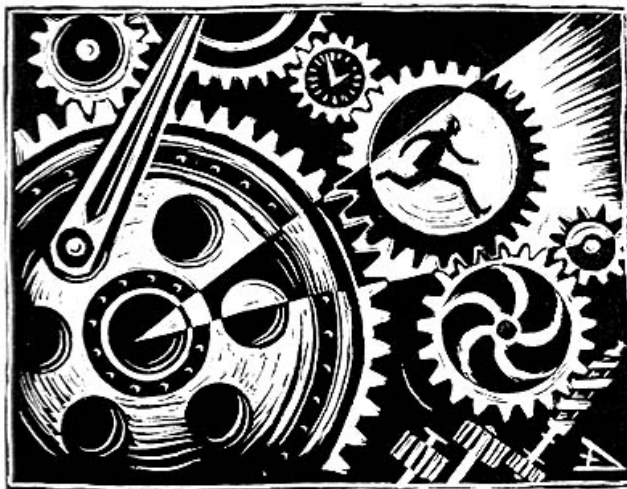
La lluita de les subcontractades del departament d'Economia (veure LI-55) ha acabat amb derrota: el 31 de desembre eren despatxades, sense cap garantia de ser admeses, per la nova empresa contractada.

El nou servei de gravació passarà a pagar unes 70 mil pessetes netes al mes per una jornada de 6 hores (abans eren 110 mil en jornada normal). Resten el cobrament dels deutes salarials amb l'empresa anterior i el judici per "contracte en frau de llei" contra aquesta i la Generalitat, i que va ser ajornat per al 8 de febrer, però com a Telemarketing de Madrid la lluita no acaba amb la sentència.

Cal analitzar les causes d'aquest desenllaç: ha mancat l'extensió de la lluita a d'altre personal no fix d'altres departaments que obligués a la Generalitat a cedir per evitar una radicalització del conflicte, i això difícilment es pot fer sense la col·laboració dels sindicats, i actualment tots, inclòs els que es reclamen alternatius o assemblearis (CATAC-IAC, CGT), estan acomplint un pacte de pau social amb el "govern d'esquerres". Per altra banda el col·lectiu subcontractat no va gosar anar a la vaga, aconsellat pels mateixos sindicats en pro d'evitar la confrontació, cosa que hauria pogut despertar un moviment de solidaritat entre la resta de personal.

El tripartit ha mostrat la seva duresa contra els treballadors i aquests després de dos mesos de concentracions al carrer, sense que el seu sindicat (CATAC-IAC) fes més que enviar alguns delegats, van arribar al termini del contracte. A pesar de les promeses i les denúncies socialistes de l'externalització de CiU, la precarietat seguirà incrementant-se i degradant-se. Com a experiència podem treure que no es pot contemporitzar amb les propostes de les direccions sindicals per intentar arribar a acords de col·laboració sinó que s'ha de ser intransigent en la lluita i contra aquells que amb bones paraules l'intenten frenar. La debilitat es paga i a un alt preu, els buròcrates seguiran el seu joc d'intermediaris i gaudint de les hores sindicals, si no els fem fora dels seus càrrecs, mentre els treballadors perden molt, en aquest cas un treball que feien alguns des de fa 10 anys.

L'últim trimestre de l'any passat es van produir lluites disperses contra la precarietat en l'administració catalana: interins de l'ICS, Parcs i Jardins de l'Ajuntament de Barcelona, interins d'Ensenyament i d'altres. Aquest any estan anunciades reduccions de personal en els serveis tècnics i administratius de la Generalitat que lògicament seran els interins els primers a pagar. El nombre de subcontractats va

en augment, cal trencar amb les falses esperances de que amb habilitat es pot aconseguir una solució parcial a l'estabilitat del lloc de treball. Només amb un combat comú per unes reivindicacions clares adoptades des de les assemblees podrem aconseguir doblegar els nous gestors del neoliberalisme. Aquesta és la plataforma que proposem i que, dins dels sindicats, podria delimitar les posicions entre la burocràcia i el sindicalisme de classe:

- **Cap acomiadament d'interins ni subcontractats**
- **Pacte d'estabilitat pel personal interí**
- **Clàusula de subrogació de treballadors en tots els contractes de la Generalitat**
- **Mateix treball, mateix sou: triennis per als interins, aplicació del conveni del personal laboral de la generalitat als subcontractats**
- **Precaris a fixos:**
- **No a les oposicions lliures de places ocupades des de fa anys: accés diferenciat per als interins**
- **No al prestamisme laboral: contracte laboral directe amb la Generalitat**
- **Tots contra la precarietat, l'externalització i la privatització dels serveis públics !**

Jaume Quinto (afiliat a CATAC-IAC)

Expropiació sense indemnització

El sector industrial a Catalunya perdrà altres 44.000 llocs de treball d'aquí al 2005: 128.000 des del 2002 i no s'ha acabat. Les deslocalitzacions que han colpejat l'estat i en concret Catalunya, són el reflex de la brutal destrucció de teixit industrial que van emprendre les multinacionals per a frenar la dràstica caiguda de la seva taxa de beneficis -relació entre capital invertit i benefici obtingut, el que podríem anomenar rendibilitat del capital- a partir de la crisi ianqui del 2000, que era la del cor de la globalització i com a tal es va anar expandint.

Per això l'aparent contradicció explotada per Rato d'un creixement del PIB del 2,4 en 2003, mentre s'havien destruït 72.100 ocupacions industrials. Per això també les dificultats en amplis sectors de l'esquerra per reconèixer una crisi maquillada amb "creixements" basats en l'especulació i el consum amb endeutaments històrics de les famílies i que anava acompanyada de suculents beneficis de la patronal: perquè per al capital la crisi no està en els termes absoluts del benefici sinó en els relatius de la

i que les empreses que quedin ho facin amb una reculada generalitzada de les condicions de treball i utilitzant en l'economia submergida la mà d'obra precària a l'extrem dels treballadors i treballadores immigrants. Així va ser amb el creixement de l'ocupació del 2003 amb 339.000 nous contractes en la seva majoria precaris de la mà d'un 23% del PIB procedent ja del treball en negre. Així és com les pròximes previsions a Catalunya preveuen un creixement de l'ocupació del 1,8% -a pesar de la pèrdua de 44.000 ocupacions industrials- i altre del PIB del 2,7% per al 2005...

Hi ha alternativa enfront d'aquesta deslocalització?

Si seguim els raonaments de la patronal i les burocràcies sindicals: no. És indiscutible que el cost de la mà d'obra de l'est europeu és infinitament més rendible que l'occidental, o que la xinesa fins i tot ho és més que la de les maquilas mexicanes que ja han començat a deslocalitzar-se... També es desprèn

d'aquesta lògica que l'única forma de retenir a les multinacionals és mantenir-los la rendibilitat del seu capital aproximant les nostres condicions laborals a les desregulades de l'est, l'orient o el Magrib, és a dir, que govern, patronal i sindicats ja preparen nous acords de flexibilització -llegeixi's precarització- com resposta a les deslocalitzacions. Fins a avui, tots els tancaments -excepte Izar fins al moment- s'han donat al fil d'aquesta lògica, amb lluites per les indemnitzacions, però no enfrontant el tancament en si.

Hi ha sortida si no entrem en la seva lògica. Si ens neguem a partir dels seus estats de comptes que descapitalitzen les filials a fi d'aparèixer amb pèrdues, si ens neguem a acceptar el progressiu

traspàs del mercat... La hi ha si posem en el centre el benefici social en lloc del benefici empresarial i això vol dir arrencar-la de les seves mans, expropiar a les multinacionals. Qualsevol altra variant "menys radical" és tractar un càncer a força d'aspirines, el que no és sinó l'acceptació del final - encara que es digui el contrari- des d'abans de l'inici de la lluita. Avui, amb la crisi actual, la necessitat de l'expropiació es converteix en punt de partida del manteniment de llocs de treball en condicions laborals dignes: EROs, mesures "no traumàtiques", baixes voluntàries, prejubilacions, convenis a la baixa... no són sinó l'afebliment previ del cos dels treballadors i treballadores que és l'únic que podria enfrontar el tancament previst per la multinacional. I la seva acceptació és prendre's la aspirina creient així foragitar el càncer. Defensem l'expropiació sense indemnització com la necessitat immediata de poder mantenir el treball i les seves condicions.

Després de l'expropiació, cooperatives o nacionalització amb control obrer?

Les primeres s'assenten en la il·lusió de la propietat en mans dels treballadors i treballadores. Però la brutal opressió de les multinacionals no només no cedirà, sinó que les determinarà mitjançant les regles del mercat, els preus de la producció,... en un procés d'escanyament que o li permeti reabsorbir-les, convertir-les en "competitives" o eliminar-les. L'experiència de la cooperativa de SINTEL (falta de càrrega de treball, en mans de TELEFÒNICA), de les SAL producte de l'anterior reconversió -i incentivades per la burocràcia sindical-, de les cooperatives de serveis socials -sobreeplotant als no-cooperativistes- o la conversió d'Eroski i el Grup Mondragón en multinacionals donen el ventall del futur de l'opció d'assumir en mans pròpies la gestió d'una empresa que es mou en un mercat capitalista. O la inevitable explotació -pròpia i/o

rendibilitat. Perquè per a ells la crisi ha estat tan profunda que la seva "recuperació" ha anat de la mà de les guerres, la inversió armamentista, la destrucció industrial acompanyada de tancaments i fusions i la reconversió dràstica en ocupacions precàries. Estem davant una altra volta de rosca cap a la desertització industrial

aliena- per a entrar en el mercat o el tancament sota els lapidaris crèdits bancaris d'empreses que, es vulgui o no, segueixen sent privades.

La nacionalització retorna el problema de la lluita contra la deslocalització a l'àmbit social i com a tals els caldrà plans de protecció (fins i tot amb aranzels), subvencions, etc... que resultaran enfrontats a les "regles del mercat", als acords de l'OMC, a la UE, i per descomptat a la seva síntesi en la Constitució Europea... La propietat expropiada ha de ser pública i al servei de plans socials: manteniment del teixit industrial i productiu d'una zona -i per tant de les intermèdiàries, subcontractes i empreses depenents-, d'una producció social... i mantenint les condicions laborals dignes. Cal integrar el famós I+D al servei de les necessitats socials i de la millora de les condicions laborals -amb reduccions de jornada en lloc d'increment de l'extracció de plusvàlua i la consegüent reducció de personal-.

Però això només serà així si aquesta nacionalització es dóna sota control obrer -en cas contrari ja veiem el que fan amb Izar, RENFE, o Correus- i amb suport social. ¿Com que no hi ha sortida a la producció civil d'Izar mentre segueix la manca de protecció de les costes o de bucs de neteja, ofeguen la costa gallega amb el Prestige? Com mentre els petrolers -començant pels de Repsol- segueixen navegant amb bucs d'un sol casc?. La borsa de beneficis que se'n duu l'empresari, en un primer moment serà l'oxigen de la nova empresa, però només si es pren amb perspectiva social: en mans de treballadors i treballadores i amb l'exigència permanent als poders públics d'un estat que no ho posarà fàcil doncs està al servei de les multinacionals. El camí no és fàcil però només amb aquesta lluita per l'estatalització sota control obrer, és possible evitar els tancaments, la desertització i la precarietat creixent i convertir-ho en inversió social.

Garanties?

Cap que no sigui l'organització i la lluita. Tenint clar que no hi ha solució definitiva al problema que no sigui la derrota del capitalisme ja que aquestes polítiques són inherents a ell. La única cosa que aquí s'està proposant és un pas imprescindible

per defensar la conquesta mínima de l'ocupació, que permeti que el problema sigui assumit no només pels treballadors i treballadores afectats, sinó per l'entorn social i impulsí avant un moviment que cada vegada vagi més lluny, fins a aquesta derrota. Insistim doncs, que fins i tot aquesta "sortida" és irreal sinó s'entén com transitori, doncs mantenint-se el sistema, aquest reabsorbeix els passos donats per continuar amb la seva política d'explotació i misèria.

Tampoc és la sortida un moviment social que vulgui substituir l'organització i la lluita dels primers afectats, els treballadors i treballadores de l'empresa en qüestió. Per això, en el centre cal posar l'acció sindical, l'arribar a les assemblees dels treballadors i treballadores que enfronten la deslocalització - generals o de secció sindical, l'esclètxa que ens deixin...-, a les organitzacions sindicals que tenen representació en el comitè... perquè només des d'allà, enfrontant els raonaments de la patronal i la burocràcia davant els propis treballadors i treballadores, tindrem alguna possibilitat de fer una mica més que propaganda del que hauria de ser. I al servei d'aquest nord caldria posar qualsevol

moviment alternatiu que així es defineixi.

*Aportació de LI a les jornades de la Xarxa contra el Tancament d'Empreses i la Precarietat .
Barcelona 11/12/ 2004*

Rañé es prepara per autoritzar tancaments

Sota grans titulars, Rañé va plantejar en roda de premsa la iniciativa de demanar a les empreses que presentin EROs un pla social amb mesures per a "evitar, reduir o pal·liar" els seus efectes. Només que com ell mateix reconeix "no és cap novetat", ja que parteix de la "existència d'un marc legal no desenvolupat". L'article 51 de l'Estatut dels Treballadors del 94 no està desenvolupat? D'on van sortir sinó els fraudulents plans de Telefònica amb SINTEL o els del tancament de Lear o les jubilacions massives? Altra cosa és que els plans ni serveixin ni es compleixin. Davant la qual cosa, Treball aclareix que seguiran sense poder fer-los complir i que en aquest cas, ¡s'acudeixi als tribunals!. Quin és la diferència amb l'abans d'aquesta iniciativa tripartita? Que s'acaben d'assabentar del marc legal doncs han autoritzat EROs que "haurien tingut dificultats per a passar aquest filtre"?

El que passa és que a un any de govern havien de sortir a la palestra i parlar del tema que ha sacsejat Catalunya en aquest any, els tancaments. I tenien molt poc que dir, excepte la sagnant carrera de qui va autoritzar més EROs, si CIU o el Tripartit. El seu èxit és haver signat 30 menys que CIU i que més de 7.000 treballadors i treballadores perdessin l'ocupació gràcies a l'autorització del seu govern "d'esquerres". Havien de sortir a dir quelcom perquè es vénen més tancaments, especialment amb el desmantellament del tèxtil que desertitzarà comarques senceres, i ja ens alerten que no estan per fer complir ni tan sols la seva iniciativa... doncs això no els excusa perquè vulguin o no en la seva mà està l'autorització dels tancaments, així com vetllar perquè aquestes denegacions la patronal les compleixi evitant agonies com la de FISPE que al final ha tancat sense ERO:

**Cap autorització d'EROs!
Expropiació immediata de les empreses que incompleixin!**

Davant la resolució del Parlament Basc

Debats sobre el

Batasuna: la impossible quadratura del cercle

En un comunicat a Gara, la Mesa Nacional de Batasuna explicava "la coherència" de la seva posició contra el Pla Ibarretxe i qualsevol reforma estatutària i del fet que el dia abans hagués donat els vots necessaris al Govern per aprovar el Pla al Parlament.

El comunicat afirma correctament que "el PNB va fixar, després de les eleccions autonòmiques de l'any 2001, la seva posició política fent una aposta inequívoca per la reforma estatutària. No va proposar un pla per superar el conflicte; la seva intenció era apostar manifestament pel desgast i l'absorció electoral de la base electoral i social de l'esquerra abertzale. (...) Per això, Batasuna va plantejar amb claredat la seva posició política en aquella conjuntura, mostrant la seva oposició frontal a qualsevol iniciativa estatutària i partidista que no busqués la superació del conflicte."

El comunicat continua: "Ahir, al Parlament d'Àlaba, Biscaia i Guipúscoa, en la mateixa direcció i amb el mateix objectiu: un no rotund i clar a la possibilitat d'un nou estatut i un sí rotund a un acord entre tots

que obri les portes a un escenari de pau al nostre país." Però, quin és aquest no rotund a la reforma estatutària si tres diputats hi voten a favor perquè prosperi? A què ve deduir que la votació del parlament basc donant llum verda al Pla empeny Ibarretxe a abandonar el contingut del Pla? Diuen que: "Ibarretxe també ha de respondre a la nova situació creada després de la votació d'ahir. Canviant de planificació, endreçant en un calaix la reforma estatutària i impulsant un acord i un pla entre tots. És al revés: el vot de Batasuna a favor i la resolució parlamentària comprometen més Ibarretxe amb el seu pla! Per si de cas, el text acaba dient "No obstant això, mai no tindrà el suport de Batasuna per portar a terme un nou frau estatutari."

Això és la impossible quadratura del cercle o voler negar el que és evident: que el vot de Batasuna ha reforçat el Pla de reforma estatutària i aprofundeix la subordinació abertzale a la política de la burgesia entorn del PNB-EA i el seu Govern. (vegeu també l'article sobre la proposta d'Anoeta al LI 56).

IU dividida

Als conflictes que es van manifestar en la recent VIII Assemblea ara s'hi suma un nou factor de crisi: la posició que ha de prendre IU davant del pla Ibarretxe que ha votat favorablement el seu soci Ezker Batua (EB) al Parlament basc.

El coordinador general d'IU, Gaspar Llamazares, va criticar la direcció d'EB, per no haver-se

abstingut en la votació del ple del Parlament basc que va aprovar el Pla Ibarretxe. Llamazares ja s'hi ha pronunciat en contra i vol que el pròxim Consell Federal ho ratifiqui. La proposta de resolució que ha presentat diu: "IU proposa al PSOE abanderar la defensa d'un model federal que reconegui el dret dels pobles a decidir el seu futur" (!) però com que el Pla no és el d'IU i "no és el que necessiten la societat basca i la societat espanyola", "amb la seva redacció actual, el Pla no tindrà el nostre vot al Parlament."

La direcció alternativa que es va presentar a la recent Assemblea, Recio i Santiago, està en contra de les declaracions de Llamazares i exigeix un debat profund dins de l'organització, però enlloc no hem trobat que es pronunciïn.

Pla Ibarretxe

Per la seva banda el Grup Parlamentari d'Izquierda Unida de Navarra-Nafarroako Ezker Batua va presentar el 4 de gener una proposta de resolució al parlament navarrès que insta "el Congrés dels Diputats a impedir l'aprovació de l'actual Proposició de Llei sobre la Reforma de l'Estatut basc."

Una nova crisi -potser ruptura-planeja sobre IU i és que no hi ha manera de fer compatible el respecte als pobles amb el marc monàrquic amb el qual IU no vol trencar.

Com ho veiem

La nostra posició davant del Pla Ibarretxe és clara: no donem suport a cap procés de reforma estatutària, ni al País Basc ni en altres llocs com Catalunya. Afirmem que la llibertat dels pobles que resideix en el reconeixement del dret d'autodeterminació no cap en la Monarquia i "l'Espanya de les autonomies". És més, el Pla no aborda les necessitats dels treballadors i sectors populars. El nostre vot en el debat del Pla Ibarretxe a Euskadi és clarament NO al Pla.

Però aquest mateix Pla ha estat aprovat pel parlament basc. Des de la defensa del dret d'autodeterminació del poble basc, nosaltres no reconeixem al Parlament espanyol la capacitat de vetar la decisió del parlament basc. És el poble basc que ha de decidir lliurement quina relació vol mantenir amb altres pobles. El poder del Parlament central sobre el Parlament basc és la conseqüència d'un centralisme que la Constitució Monàrquica imposa. Des d'aquesta caracterització, si nosaltres disposéssim de diputats a Madrid descartaríem tant el vot del No (que sí que hauríem fet a Euskadi) com l'abstenció. La discussió tàctica seria entre el no reconeixement de la votació amb la conseqüent no presència en ella i el vot pel Sí.

Més de 32.000 persones van recórrer el 8 de gener els carrers de Bilbao pel reconeixement de l'estatus polític dels 712 presos, per exigir la seva repatriació al País Basc i en suport a la dinàmica de lluita empresa a les presons. La manifestació es feia pocs dies després que Amaia Urizar, detinguda l'octubre de 2004 i salvatge torturada denunciés públicament aquests fets.

¿En què consisteix el pla?

- Creació d'una nacionalitat basca amb els mateixos drets que l'espanyola, però compatible amb aquesta. Es reconeixen plens drets als bascos de Navarra i el país basc francès (Iparralde). El pla preveu la llibertat de relacions amb Navarra i capacitat d'establir-les amb el País Basc-francès.
- Constitueix un Tribunal Suprem Basc amb el poder judicial com a competència exclusiva de les autoritats basques.
- Podrien organitzar referèndums decisoris i llei de partits pròpia.
- Serien també competència exclusiva l'ordenació política, econòmica, d'infraestructures, laboral i social, inclosa la Seguretat Social basca.
- L'Estat espanyol mantindria les competències en afers exteriors i dret d'asil, defensa, forces armades, règim de producció, comerç i sistema monetari entre altres.

L'Estatut permetria la participació en les institucions europees, un cert grau de relacions diplomàtiques, les garanties d'autogovern (amb organismes paritaris per dirimir les disputes) i un reconeixement formal del dret d'autodeterminació.

En la seva tramitació l'Estatut afirma que "respectarà la legalitat espanyola" i que no busca la separació sinó un "pacte de convivència, basat en la lliure associació".

El referèndum es convocaria en "un escenari de total absència de violència", i es faria si "no hi hagués acord amb l'Estat espanyol, el Govern Basc podrà sotmetre la proposta inicialment aprovada pel parlament Basc a la seva ratificació en referèndum." Vegeu-ne l'anàlisi al LI 45 de novembre 2003.

Parla l'esquerra abertzale

Iñaki Gil de San Vicente va participar en nom de Batasuna en els debats entorn al NO a la Constitució Europea que vam organitzar des de LI el desembre. En la següent entrevista, realitzada abans del suport parlamentari al Pla Ibarretxe, fa un repàs a la situació política a Euskadi.

LI- En què consisteix la proposta d'Anoeta?

El conflicte basc té una expressió armada entre l'Estat i la resistència basca. Són aquests dos pols els que han de parlar dels elements lligats al conflicte armat: les armes, els presos i les víctimes. D'això és del que han de parlar l'Estat i ETA. Però la proposta és completa: ha d'haver-hi la mesa política de negociació. Hi ha dues cares indivisibles. Una societat desmilitaritzada és una societat en què el poble pot decidir sense por. Si ETA i l'Estat es desmilitaritzen es crea un espai lliure en què la pau garanteix que el poble executi el que lliurement ha decidit. ETA duu anys dient que respectarà la voluntat del poble basc, cosa que l'estat Espanyol no ha fet. El segon nivell de negociació abordarà les qüestions polítiques sobre la base de partits, moviments socials i organitzacions sindicals: la societat

articulada des de múltiples camps. Els dos nivells s'interpenetren mútuament i en última instància la decisió popular expressada (la que sigui) s'enfrontarà al dubte de si l'Estat en respectarà l'aplicació.

LI- Quins són els factors que han dut a la formulació de la proposta?

Cal fer una anàlisi dels últims 25 anys de lluita del Moviment d'Alliberament Nacional Basc per entendre per què creiem que aquest és el moment adequat per fer la proposta. El 1978, quan l'esquerra abertzale decideix no participar en el procés de l'anomenada reforma de l'Estat, perquè el nou Estat espanyol no garantia condicions democràtiques mínimes, es queda sola amb sectors populars per plantar cara a la nova situació després de la dictadura. Els altres sectors nacionalistes i els progressistes renuncien al dret d'autodeterminació a canvi de certes parcel·les de gestió. L'esquerra abertzale aleshores es queda tota sola defensant el seu projecte polític, la independència i el socialisme, però defensant també les bases democràtiques de qualsevol poble. Durant aquests 25 anys hem estat

tots sols en la defensa de la construcció nacional d'Euskal Herria i dels drets democràtics. Han estat anys molt durs en els quals l'esquerra abertzale ha hagut d'enfrontar-se a diversos governs que imposaven polítiques represives, amb la col·laboració absoluta del PNB. Arriba un moment que l'Estat Espanyol es troba en una crisi identitària: la qüestió nacional torna a ser en el centre de la crisi de la configuració de l'Estat. A Euskal Herria hem aconseguit que algunes forces que en el seu moment van apostar per l'Estatut reconeixin que el procés estatutari està liquidat. Hi ha sectors populars i socials que plantegen la necessitat d'un canvi democràtic i es generalitza la idea que Euskal Herria ha de poder decidir sobre el seu futur. En aquesta situació, com es va fer el 78, l'esquerra abertzale torna a oferir la possibilitat que s'acabi el conflicte armat establint les bases per a un marc nacional democràtic. El conflicte té possibilitats de resoldre's si entre tots obrim una via de diàleg sobre la base que al poble basc li correspon el dret de decidir sobre el seu futur.

LI- S'arriba a Anoeta des d'una posició de força?

Sabem que des de diversos sectors s'entén que l'esquerra abertzale fa aquesta proposta des de la debilitat, però és la reacció davant la situació concreta d'Euskal Herria: i nosaltres considerem que en aquests 25 anys hem avançat com a poble. La proposta d'Anoeta és només una pota de l'estratègia de l'esquerra abertzale: la segona és la construcció nacional, sobre la qual avançarem propostes en els pròxims mesos. Proposem un mètode per a la resolució del conflicte sobre la base de la necessitat d'un marc nacional democràtic, però per altra banda ens plantejem construir en el dia a dia el nostre projecte polític per la independència i el socialisme. Hi ha una estratègia de construcció nacional i social el màxim exponent de la qual és el Consell Nacional de Desenvolupament que vam engegar

juntament amb altres forces l'Aberri Eguna passada, l'objectiu del qual és treballar en les línies estratègiques per reconstruir una nació: llengua, educació, cultura, socio-economia, etc. Sabem molt bé que la resolució del conflicte no comporta que dia per altre es realitzi el nostre projecte polític. Es tracta d'obrir les vies per desenvolupar la nostra estratègia. Aquests són els canvis que es comencen a dissenyar des de l'any 94: passem d'una política de resistència i negociació entre dues parts a un procés de resolució del conflicte amb una estratègia de construcció de llarg recorregut.

El poble basc està creant els seus propis instruments d'autogovern al marge de les institucions espanyoles i franceses. Altres pobles s'han autoorganitzat per fora de les estructures dels Estats que els dominen. Està penetrant el sentiment de no esperar permisos exteriors: no haver de fer una petició a Sa Majestat el Rei. Hi ha mecanismes per agrupar sectors, fer diagnòstics i prendre decisions sense passar per les institucions. El PNB, que està desbordat, segueix insistint en coses com que ha de ser el Rei qui nomeni el Lendakari. Mondragón Cooperativa, en contra de l'opinió majoritària dels socis, ha fet l'espectacle degradant de convidar el Rei per inaugurar una nova cadena de producció. Mentre que el poble avança en aquesta autoorganització des de baix, els sectors que econòmicament depenen de la protecció de l'Estat espanyol segueixen en la mateixa dinàmica. I aquí es produirà una pugna.

LI- Quin és el balanç de la política cap al PNB que ha mantingut fins a ara l'esquerra abertzale?

Com més avanci el procés més s'evidenciarà que la diferència en el projecte polític és gran. I no només en l'aspecte social, sinó també en el cultural i educatiu: nosaltres plantejem un concepte d'independència nacional, mentre que el PNB sempre subordina la seva política al gran pare, l'Estat espanyol. Nosaltres som una part d'aquest procés de fons que a Euskal Herria està construint un model de nació en què la dona o el moviment obrer... juguen un paper clau. Aquest és l'únic que s'està construint, perquè el PNB no té

model de país: va renunciar a Nafarroa i a Iparralde i pensen només en les tres províncies vascongades. Tenen un model de gestió de poder i només busquen ampliar les seves quotes. Xocarem en el terreny cultural, perquè aquest és un espai de construcció nacional en el marc del capitalisme desenvolupat. Tampoc es pot oblidar que l'orientació regionalista del PNB li provocarà problemes interns amb les seves bases, com la crisi que li ha generat el suport a la Constitució Europea.

LI- S'ha acabat el suport de l'esquerra abertzale al PNB després de la caiguda d'Aznar?

Quan es va produir la il·legalització hi havia una política de por tremenda. Un sector que havia votat l'esquerra abertzale amb Lizarra-Garatz el 1999 (ens havia posat a 80 mil vots del PNB) va sentir pànic i va girar per parar al tàndem Major Oreja-Nicolás Redondo. El PNB va trair tot això. Nosaltres vam fer un esforç terrible i en tres eleccions successives, estant il·legalitzats, hem arribat a recuperar el vot fins al nivell dels pitjors resultats essent legals. Mai no hem plantejat una aliança nacional amb el PNB: és una cosa molt perillosa i és un concepte poc clar que ha dut a la derrota de molts processos d'alliberament nacional. Una altra cosa és que en determinades situacions de debats parlamentaris, com en els pressupostos, l'esquerra abertzale li hagi donat el vot, però després que el tripartit hagi acceptat les seves propostes. Això dins d'una dinàmica de recuperar mobilitzacions al carrer pels presos, etc. No ha estat un suport incondicional: ha estat un suport negociat, en les reivindicacions presentades per l'esquerra abertzale s'han satisfet.

LI- I el Pla Ibarretxe?

En el preàmbul es veu que el PNB ha de fer concessions a les seves bases: recull conceptes utilitzats per l'esquerra abertzale durant els últims 25 anys. Parla d'Euskal Herria, del dret d'autodeterminació, de l'existència d'un problema polític, de la necessitat d'una consulta popular... En el preàmbul, el govern basc fa seus conceptes abertzales. Després ve el nou estatut, que no és cap altra cosa que una

readequació de l'estatut d'autonomia. Nosaltres sempre hem plantejat, i ho farem fins al final, que estem conformes amb el preàmbul del Pla, perquè conté els elements necessaris per resoldre el conflicte: la definició d'un marc nacional democràtic (territorialitat, autodeterminació, consulta al poble, i respecte a la decisió per part de l'Estat). On hi ha elements per poder treballar, allà plantejarem el nostre projecte polític, i els altres partits també. Després hi la reforma de l'Estatut: el PNB sap molt bé que per fer això amb nosaltres no hi compta. Per nosaltres el model estatutari està mort: no traurem un cadàver que hem pogut enterrar per tornar a vestir-lo. Nosaltres en cap moment acceptarem el Pla Ibarretxe. La nostra posició és un NO rotund al Pla: la segona part del seu document fa un tuf neoliberal, accepta l'essencial de l'estructura econòmica i sindical de l'Estat, suposa reculades significatives pel que fa als assoliments del moviment obrer basc i dóna suport les reivindicacions del sindicalisme espanyol. Existeix un model de construcció nacional popular, treballador i de carrer, enfront d'un model burgès.

LI- Com valoreu el paper d'Ezker Batua?

El projecte del PNB té uns elements neoliberals feroços, que són silenciats per la política rastrea i pessebrera d'Izquierda Unida i per la socialdemocràcia d'EA. En aquests moments la construcció nacional l'està duent el poble treballador en el seu conjunt, però IU no hi és, sinó que dóna suport al govern tripartit i a la seva política neoliberal. Parlen d'un Estat federal de lliure adhesió però sense plantejar ni com ni quan, amb una reivindicació molt covarda d'una república. Quan l'experiència de les dues repúbliques espanyoles ha estat nefasta. Posen sobre la taula una política etèria, i accepten la Constitució. Cada vegada que el Rei es mou, Llamazares va a posar-li les sabates. Són una força dins del sindicalisme espanyol de CCOO i UGT, dins de les empreses de seguretat, de suport al concepte interculturalista posmodern, quan la cultura espanyola és la dominant. La tercera crítica és el seu paper legitimador de les forces repressives.

Per l'autodefensa contra el feixisme

Roger: ni oblit ni perdó

La mort de Roger Albert Giné, que estava en coma des del 15 d'agost per l'agressió d'un grup feixista a les Festes de Gràcia de Barcelona, s'afegeix a una llarga llista d'assassinats -sota la "democràcia" i en mans de l'extrema-dreta- de persones que no són com ells, siguin joves rebels, immigrants pobres, homosexuals, etc.

Aquests assassinats, minimitzats pels mitjans de comunicació, són la punta de l'iceberg d'una agressió continuada de l'espanyolisme contra el poble, amb amenaces i pallisses, organitzada i per tant premeditada i que compta amb el suport i l'encobriment dels franquistes enquistats en tots els mecanismes de poder i molt concretament en els aparells repressius.

Es torna a repetir la connivència més descarada de la policia amb els feixistes: prèviament als fets, la policia va revisar el maleter del cotxe dels feixistes sense prendre'ls les armes; l'assassí (Aitor Dávila Córdoba) va ser posat en llibertat ràpidament només amb càrrecs de "lesions" mentre la policia es dedicava a buscar els companys d'en Roger, l'arma del crim ha "desaparegut" (un puny americà amb un ganxo afegit); s'han retardat les declaracions de testimonis del barri per "transpaperament de documents"...

El govern del PSOE és còmplice de l'assassinat per encobrir el terrorisme feixista sota la versió "a l'americana" d'enfrontament entre bandes juvenils i desentenent-se del problema quan coneixen perfectament l'activitat dels feixistes. La negativa de l'Ajuntament tripartit de Barcelona a personar-se com part de l'acusació mostra clarament aquesta política. Mentre mantenen la llei Antiterrorista del PP que dona plens poders a les forces repressives per escapar el més combatiu del poble, especialment

el basc, per tots els mitjans inclosa la tortura amb violació (l'última, l'Amaia Urizar). No esperem res d'aquests gestors dels negocis capitalistes ja que sabem que aquest ordre es manté gràcies a la violència legal i extra-legal i per tant han de conservar els seus instruments per més perillosos que aquests siguin. Però ens preguntem ¿com els militants del PSC, ERC, IU i EUiA, que en la seva història han patit la violència feixista, poden permetre aquest silenci?

Es tasca dels moviments populars, i molt especialment de l'obrer, respondre als atacs i defensar-se davant el feixisme. El perill se sap on comença però no fins on pot abastar. La mort d'un jove a mans dels feixistes ens afecta a tots: partits, sindicats i col·lectius, és a dir, ateny a tot el poble, especialment a la joventut que veu caure un altre dels seus. Les manifestacions, encara que es van fer esperar, han estat una primera resposta. A diverses ciutats de l'Estat espanyol (València, Madrid, Burgos, Compostel·la...) i especialment a Barcelona milers de persones s'han manifestat contra el brutal assassinat.

Reflexionant sobre la manifestació de Barcelona, sorprenia tanta gent (encara que pensem n'hauria d'haver-hi hagut molta més), fruit

de l'esforç dels organitzadors que amb mitjans precaris havien convocat, però tan poques pancartes: sembla que el "no apropiat-se de la mort d'en Roger" havia quallat. Considerem que el rebuig a l'acostumada instrumentalització electoralista dels partits constitucionals no ha d'impedir la més àmplia unitat d'acció i la llibertat d'expressió dels que estan en la lluita. La negativa a símbols partidaris dona excusa a l'absentisme de l'esquerra oficial en la protesta contra l'assassinat feixista. La manca de consignes col·labora també al silenci i la tergiversació que pretén el poder presentant-ho com un cas aïllat o esporàdic.

Una altra reflexió que volem fer en veu alta és sobre la violència al final de la manifestació. Sent conscients que la violència del sistema, i especialment la policial, és de grau molt superior, i ni molt menys sent partidaris del pacifisme que considera la violència rebutjable en si, ens preguntem ¿no és millor organitzar la defensa col·lectiva donant confiança a les mobilitzacions més que no pas realitzar actes aïllats contra mers símbols del capitalisme? L'argument de que "si no hi ha merder no surt la notícia" implica una concepció

mediàtica i superficial de la mobilització i, en última instància, és el que li convé al sistema, la manca de consciència col·lectiva. Pensem que hauria estat més efectiu uns dies abans assegurar la difusió massiva d'una octaveta a la població en metros, ferrocarrils, etc. informant de la mort d'en Roger i de la convocatòria a la manifestació, encara que això no hagués sortit a la tele, i uns bons serveis d'ordre a la manifestació que fossin una advertència del que els hi espera als feixistes.

No ens lamentem pel mobiliari urbà com fa cínicament el tripartit des de l'Ajuntament de Barcelona, demostrant que la seva "Campanya pel Civisme" no va més enllà dels objectes i no arriba a la vida de les persones. Sabem també que esclats violents d'indignació són inevitables en aquesta societat i que fins i tot aniran creixent. Però lamentem que companys que estan disposats a lluitar fins el final no vegin més alternativa que l'acció directa aïllada i que no s'organitzin per portar un combat polític per trencar el control de les direccions traïdores del moviment obrer, que és a la fi el principal suport de l'estabilitat capitalista, en altres paraules construir un partit revolucionari per poder dirigir a les masses cap a la revolució.

La indefensió no redueix la violència feixista sinó que permet que creixi. La presència de la policia formada en la "caça del roig" no serveix de protecció sinó que és un enemic més. La justícia es dedica a carregar de multes i presó els antifeixistes. La nostra proposta en concret és constituir serveis d'autodefensa en cada manifestació avançant en l'armament de les masses, no amb la finalitat de reprimir als manifestants violents, sinó per defensar-se front la policia i els feixistes. Totes les organitzacions d'esquerres, locals, etc. han de tenir mitjans de defensa per respondre decididament el feixisme, mantenint una vigilància cada cop més amplia en tots els barris. És amb l'organització de la resposta col·lectiva que aturarem els feixistes i venjarem en Roger.

Jaume Quinto. Barcelona

La UE contra la Universitat Pública

Aturem Bolonya

L'any 1998 els ministres d'educació de la UE van començar una sèrie de reunions envoltades de molt secret per canviar tot allò relacionat amb els estudis universitaris i l'ensenyament superior. Aquests acords es diuen Espai Europeu d'Estudis Superiors, coneguts com a "Procés de Bolonya", i plantegen un sistema d'homogenització a nivell europeu dels estudis superiors. L'excusa és que puguem estudiar i treballar amb els nostres títols allà on vulguem. Per aconseguir-ho volen imposar una nova concepció del crèdit amb el qual es valora la feina de l'estudiant (entre 25 i 30 hores d'estudi per crèdit) en lloc de les hores lectives. A més, les carreres universitàries passarien a dividir-se en graus (tres anys d'estudis tècnics enfocats a l'accés al mercat laboral) i postgraus (coneixements superiors de l'especialitat, sempre d'alt cost i per fora del finançament públic).

Aquestes mesures provocarien un seguit d'efectes negatius per als estudiants que no ens expliquen. Entre aquests hi hauria la total incompatibilitat entre els estudis i la feina, ja que si un crèdit correspon a 25 o 30 hores de feina per a l'estudiant, i un curs es calcula en uns 60 crèdits, et surten jornades de més de vuit hores d'estudi, i aquell que hagi de treballar per pagar-se la carrera li és impossible compaginar-ho.

En vistes de retallar la universalitat dels estudis superiors, la línia continua per aquest camí: amb el pla de Bolonya les necessitats del mercat laboral estan per sobre de les necessitats de la ciència i el saber, ja que les carreres que no tenen una relació directa amb el món laboral podrien desaparèixer per "ineficients". Les humanitats serien del tot prescindibles i les ciències es reduirien a coneixements tècnics, ja que és el que necessiten les empreses.

I és que les empreses tindran molt a dir a les universitats, ja que podran marcar els continguts de les titulacions segons els seus interessos: estaran dins dels òrgans de govern de les universitats públiques. Això ja passa en l'actualitat, però amb la política de l'Espai Europeu d'Ensenyament Superior s'oficialitzaria. I la seva eina coercitiva seria el finançament que fan a les universitats públiques. Així, podran disposar d'espais

de la universitat per als seus interessos, marcar les directrius generals de les carreres (com ja hem explicat) i formar la seva mà d'obra a la seva manera.

També es parla de la mobilitat dels estudiants per Europa. Volen incentivar que els estudiants vagin a cursar part de la seva carrera a d'altres països de la UE a través de facilitats amb la burocràcia i les convalidacions, però del que és important, com ara les beques, no en parlen. No hi ha cap esmena al tema de millorar el sistema de beques, i estudiar a l'estranger continuarà essent un privilegi per a pocs.

Amb la LOU, que suposa el retall de la representació dels estudiants i els treballadors als òrgans de les universitats, però també més participació i influència de les empreses privades, volen lligar-nos de peus i mans per posar en marxa

tot aquest procés. Curiosament, Zapatero s'ha oblidat de la seva promesa de derogar-la...

Aquest és el pla per poder privatitzar la Universitat, part de l'ofensiva de la UE -mitjançant la seva "Constitució Europea"- per acabar amb la resta de serveis públics que encara ens queden (com estan fent amb IZAR, RENFE...)

Cal que tots els i les estudiants ens tornem a organitzar i a mobilitzar contra aquestes agressions, i que lluitem per un sistema educatiu públic, gratuït i de qualitat!

Joan i Cristian. UAB

"L'objectiu és expropiar sense pagar"

En les jornades organitzades per la Xarxa contra el tancament d'empreses i contra la precarietat a Barcelona va estar convidat el company Alberto Esparza, del comitè de premsa de la fàbrica de ceràmica ocupada Zanón, que va explicar l'experiència a l'assemblea. A l'endemà, i poc abans de la seva marxa de Barcelona, li vam fer aquesta entrevista.

LI. L'ocupació de la fàbrica es dona des de fa tres anys, ¿no? ¿Perquè es va fer, què fabricaven i quants treballadors éreu?

Ceràmica Zanón era la segona fàbrica de ceràmics més important de l'Argentina els anys 90, amb un planter de 600 treballadors entre obrers i administratius, produïa 600 mil metres mensuals de ceràmics, revestiments i porcellanatto per al 25% del mercat intern i exportava la seva producció a una mitjana de 30 països (Llatinoamèrica -Europa-Nord-Amèrica). Durant 1999 i 2000, dins un marc de buidament de fàbriques que es donava a l'Argentina, Luis Zanón i el Banc Credit Suïtz -accionistes majoritaris- implementen aquesta

i rebaixar els salaris de la resta. Els treballadors recuperem de la burocràcia sindical el cos de delegats l'any 98 dins la fàbrica i des d'aquí iniciem el procés d'organització per a resistir als acomiadaments massius. Incorporarem les assemblees informatives com a organisme sobirà i democràtic dels obrers, i la lluita es va donar durant 3 anys i mig contra la patronal cada vegada sumant més companys a les mesures. Després de realitzar vagues i mobilitzacions per reclams salarials durant el 2000 i el 2001, a finals de setembre d'aquest any la patronal ens envia els telegrams de suspensions per a 331 treballadors i decideix apagar els forns de producció i retirar el servei d'infermeria i de transport per als obrers. El primer d'octubre del 2001 ens reunim en assemblea a la porta de la fàbrica 260 ceramistes i votem ocupar la planta, tot exigint a la patronal i a l'Estat provincial -aquest donava milions de préstecs a l'empresari que mai no van ser retornats- la immediata reactivació d'una fàbrica rendible.

de difusió del conflicte en els mitjans de premsa i pels barris i en la universitat de Neuquén. Viatgem a Rosario, Córdoba, La Plata, Buenos Aires, buscant suport econòmic per a la vaga i realitzant una campanya solidària contra el desallotjament dels ceramistes de la fàbrica com demanava la patronal. A la regió, festivals de música solidaris i piquets en la ruta també van ser accions de lluita en l'inici del conflicte, després la justícia civil davant la nostra denuncia d'abandó de la fàbrica pels amos autoritza les guàrdies obreres i la justícia laboral decreta lock out patronal -atur patronal- donant-nos als obrers el 40 % de l'estoc en concepte de salaris endarrerits, així formem una comissió de vendes que funcionava a la porta de la fàbrica. "Si els obrers mobilitzem un país anem a demostrar-ho", i així es va votar en assemblea posar en producció les màquines al març del 2002: es va buscar suport tècnic a les universitats i vam formar comissions de treball com ara vendes, compres, premsa i difusió, cada sector de producció escollia

política. Amb un sistema de retirs voluntaris feien fora els treballadors pagant-los en efectiu el total de les seves indemnitzacions. Mentrestant presenten al ministeri de treball un "preventiu de crisi" que buscava acomiadar 100 obrers a l'externalitzar els sectors de manteniment electrònic i mecànic,

LI. ¿Quines van ser les primeres mesures que van prendre? i ¿com heu aconseguit d'un costat mantenir-vos i de l'altre crear més llocs de treball?

Votem l'ocupació i durant 5 mesos formem guàrdies obreres per a cuidar la planta i les maquinàries mentre la majoria realitzava activitats

a un company com a coordinador de la producció... Quan Zanón va tancar la fàbrica la producció arribava als 210 mil metres de producció (la fàbrica té una capacitat productiva d'1 milió de metres quadrats mensuals). Iniciem la producció amb 20 mil metres (2%) i avui arribem als 300 mil

mensuals (30%). Iniciem la tasca 260 treballadors, i després de 3 anys i 2 mesos tenim 440 llocs de treball dins de la fàbrica on es van incorporar companys d'organitzacions de piqueteros que estaven desocupats. Davant de cada ordre de desallotjament que teníem (en van haver 5) els piqueteros venien a defensar Zanón disposats a tot en suport als ceramistes, els primers 20 llocs de treball van ser per a aquests companys. Després van ingressar ex ceramistes acomiadats per la patronal, companys estudiants, de la comunitat indígena maputxe i d'altres amb discapacitats diferents.

LI.- Has citat 5 intents de desallotjament de la policia ¿com els heu enfrontat?

La resposta política a les 5 ordres de desallotjament ha estat producte de molt de treball social amb la comunitat, legitimant la reivindicació permanentment, molta denúncia contra els funcionaris i empresaris corruptes que van buidar el país i van deixar 4 milions de treballadors desocupats i realitzant donacions de ceràmics a hospitals, escoles... L'últim intent de desallotjament va ser el 8 d'abril del 2003. S'hi van presentar 4 mil persones a la porta de la fàbrica i va ser un missatge contundent per al govern provincial i nacional de que Zanón té un suport massiu de tota la comunitat.

LI.- ¿Quina és la vostra actual situació tant a nivell legal com de producció? ¿Què és FASINPAT?

Fasinpat (fàbrica sense patrons) és el nom de la cooperativa de treball que presentem en el concurs de creditors de la fàbrica. Fins avui no ha estat reconeguda pel jutge i el concurs té una data de tancament del 25 de febrer de 2005. Malgrat no hi ha cap altra proposta que superi la dels treballadors, és difícil que en aquesta etapa reconeguin la cooperativa ja que és una decisió política dels jutges mes que tècnica i seria legalitzar l'autogestió dels treballadors. A més vam plantejar que el deute de la fàbrica el paguin els amos amb els seus béns personals i se'ls obri una causa penal per administració fraudulenta.

LI.- En la intervenció que vas tenir a l'assemblea vas parlar de que esteu lluitant perquè tant a

nivell provincial com estatal sigueu reconeguts com d' "interès públic" ¿Què vol dir això? ¿Implica la propietat estatal, pública?

Alberto Esparza.- Plantegem que un mitjà de producció ha d'estar al servei de les necessitats d'una comunitat i no només per a alimentar la roda econòmica d'uns pocs empresaris, d'això que l'essència de Zanón com una fàbrica al servei de la comunitat sigui una sortida més de conjunt per a tots els treballadors. Avui destinem part de la producció a reparar escoles i hospitals però és només una part del projecte dels treballadors. Una llei d'expropiació de la fàbrica sense pagament del deute anterior és l'objectiu, amb la gestió obrera de la fàbrica per a realitzar projectes d'obres públiques -habitatges, hospitals, col·legis, etc- que generin treball estable i siguin coordinats des de la fàbrica.

LI.- ¿Quin és el vostre objectiu ser reconeguts com cooperativa, o passar a ser públics, o....?

Alberto Esparza.- La lluita es dona per etapes: en aquests moments buscar un reconeixement legal de la gestió, ja que les condicions no estan donades per a un reclam més profund com el de l'expropiació encara que és important mantenir-lo instal·lat en l'opinió pública. A llarg termini busquem que sigui cooperativa o fàbrica estatitzada amb gestió obrera, realitzar un projecte d'autogestió amb la seva economia alternativa amb la resta de la comunitat que permeti un nivell polític d'organització no només als obrers de Zanón sinó al conjunt dels treballadors. Una fàbrica que funciona en assemblees, amb el mateix salari per a tots, generant ocupació i realitzant una distribució de la producció per a diversos projectes també pot ser model d'una societat.

LI.- Sabem que vau estar acampats en Plaza de Mayo ¿perquè? ¿Quins són els vostres plans immediats?

Vam estar 8 dies difonent la lluita,

exigint al jutge el reconeixement de Fasinpat i als diputats de la nació el projecte d'expropiació de la fàbrica sense el pagament del deute generat per Luís Zanón. La repercussió va ser enorme pels mitjans i vam tancar l'any amb un festival de música dins la fàbrica amb 12 mil persones. Romanem en estat d'alerta durant aquesta etapa de l'any, perquè encara que no hi haurà grans canvis dins del concurs fins a febrer, la seguretat a la fàbrica es reforça davant qualsevol intent de boicot. Dins la planta es realitzarà el manteniment de les màquines al gener, planificat en conjunt amb economistes de Buenos Aires, mentre els companys surten de vacances durant 2 setmanes cadascun.

LI.- ¿Vols afegir alguna cosa més?

El 2005 serà un any de molta feina, el govern nacional ha desmobilitzat i fraccionat les posicions polítiques dels sectors en lluita i això no és del tot bo per a nosaltres, si bé han sorgit nous sectors obrers en lluita, com ferroviaris i metro, el

desafiament serà coordinar les lluites per a avançar en conjunt. En el pla internacional el viatge a Espanya va obrir noves perspectives, formar una comissió permanent de recolzament a Europa per a realitzar campanyes de difusió -hi ha 180 fàbriques recuperades a l'Argentina pels seus treballadors- i defensar la gestió i recolzar-la amb suport tècnic. A més que serveixi d'experiència per als milers de companys que encara tenen ocupació dins les fàbriques en tot el món. Esperem que molts companys visitin Zanón.

La reacció democràtica

El dia 9 van celebrar-se les eleccions a la presidència de l'Autoritat Nacional Palestina. El 10 el parlament israelià aprovava pels pèls (58 vots a 56) el nou govern "d'unitat nacional" de Sharon amb els laboristes i els ultraortodoxos de la Torah, amb una quarta part del diputats del Likud en contra. Tots dos processos governamentals són la concreció del reajustament dels plans de Sharon de què parlem des de l'empantanament ianqui davant de la resistència iraquiana (vegeu els LI 54 i 55). Són, en paraules del mateix Sharon, "ajustaments tàctics" d'una estratègia que no canvia: la de l'expansionisme genocida sionista.

Plans israeliano-occidentals

Solana va visitar Abu Mazen a la Mukata i Bush va convidar-lo a la Casa Blanca. El mateix a qui van col·locar en el govern de l'ANP perquè signés el Full de Ruta encara en vida d'Arafat. Els governs

occidentals han optat per la reacció democràtica per donar cobertura al seu soci a la zona, Israel, davant de les dificultats del triomf militar ianqui a l'Iraq que anava lligat a l'anomenat "transfer" -que impulsava Sharon mentre queia Bagdad- i que preveia la deportació massiva dels palestins a Jordània.

Aquesta reubicació "democràtica" té el vessant israelià en l'entrada dels laboristes per donar cobertura a Sharon davant de les dificultats internes per eliminar els costosos 21 assentaments de Gaza i 4 de Cisjordània que han de concretar-se al llarg del 2005.

Però si en diem "reacció democràtica" és perquè l'objectiu real és la derrota de la Intifada a fi que Sharon pugui completar el pla encara que sigui a un ritme més lent després de l'aplicació del Full de Ruta. Així aquest aparent replegament no ho és, perquè va acompanyat de la reubicació dels colons de Gaza en àrees de Cisjordània usurpades pel mur, com un pas previ a la concentració en quatre grans colònies estratègicament situades -centre de la ciutat d'Hebron, ampliació de la de Jerusalem... Pel que fa a la Intifada, el mateix 10 de gener els sionistes exigien a Abu Mazen proves contundents de la seva lluita contra la resistència.

Eleccions sota ocupació

No obstant això la imposició per via electoral del candidat titella de l'imperialisme no ha estat exempta de les dosis necessàries de repressió per garantir-ne l'èxit. Així, durant la campanya van mantenir-se els 703 controls israelians dels territoris ocupats. Això va permetre per exemple autoritzar la campanya d'Abu Mazen a Gaza mentre prohibien l'entrada als altres candidats, o seguir limitant la mobilitat dels palestins, o seguir entrant en poblacions palestines de

nit per detenir suposats membres dels partits d'oposició (només a Ramallah la nit del 4 de gener, tres detencions), o continuar els enfrontaments la darrera setmana a Gaza, Nablús...

Una situació interna tensa

Les dades electorals mostren les debilitats del nou govern. D'un cens de votants de 1.757.756 -dels quals ja s'excloïen els 15.000 que es troben en presons sionistes, i els refugiats palestins a l'exterior- en les condicions que hem descrit, han donat el suport a Abu Mazen 481.752, és a dir, una mica menys del 28%.

I això malgrat que tot just dues setmanes abans de les eleccions l'ANP va accedir a canviar la llei electoral tal com demanava l'oposició que com que no acceptava els acords d'Oslo, estava objectivament marginada de les eleccions. Així, la nova llei substituïa el reconeixement dels acords d'Oslo pel de la constitució d'independència de 1988 adoptada per l'OAP a Alger, canviava el sistema electoral adoptant-ne un de mixt que recollís la representació territorial (60%) i

Viure la Intifada

A principis de gener quatre companys de Lluita Internacionalista, juntament amb altres dels diversos comitès de solidaritat amb Palestina, van fer un viatge als territoris ocupats. El projecte neix fruit de la visita d'uns companys de LI a Palestina l'estiu de 2002, un viatge en què vam tenir l'oportunitat de posar-nos en contacte amb l'esquerra palestina i de conèixer de primera mà la seva necessitat d'arribar a l'exterior, superant la repressió israeliana i les greus dificultats internes. En tornar de Palestina vam impulsar la creació de comitès de solidaritat de base, amb els quals vam organitzar una sèrie de conferències per universitats, centres cívics i ateneus populars. A partir d'aquests comitès i degut als contactes que s'havien establert a Palestina, a finals de 2003 vam convidar a dos estudiants palestins per fer una sèrie de xerrades, i així, difondre la situació que es viu avui als territoris ocupats. Aquest últim viatge s'enquadra en aquest treball començat ja fa tres anys. Actualment estem elaborant diferents articles d'actualització de l'anàlisi del conflicte a partir del nostre viatge amb articles i entrevistes que podreu trobar en els propers números.

també la política (40%), acceptava eleccions democràtiques per renovar el consell de l'OAP reconeixent el dret de vot també als palestins de l'exterior i es comprometia a la convocatòria d'eleccions legislatives pel 17 de juliol.

Els canvis van arribar tard i només després de la declaració de boicot per part de totes les organitzacions que s'oposaven a Oslo, per la qual cosa molts palestins censats ni s'havien empadronat per poder votar (més de 700.000). Tot i així van servir perquè una part de les organitzacions d'esquerra, com el FPAP, intentessin arribar a acords programàtics amb els candidats presentats per unir forces contra el candidat de l'imperialisme. Ni el Front Democràtic per l'Alliberament de Palestina (FDAP) de Taisir Jalid (que ha aconseguit un 3,5%), ni el Partit del Poble de Basam Salhi (amb un 2,69%) van acceptar la proposta. Només va fer-ho l'Almodradrah de Mustafa Barguti (un partit consolidat a cavall dels Comitès de Salut palestins amb el suport de múltiples ONGs europees, amb punts en el seu programa de marcat caràcter socialdemòcrata) que recollia punts programàtics històrics i el compromís de defensa de la Intifada, va aglutinar la majoria de partits que havien cridat al boicot excepte Hamas i la Jihad que van mantenir-ho fins al final. El 19,8% de vots recollits per Barguti parla del pes -encara que sigui distorsionat- d'aquesta oposició d'esquerres.

Malgrat tot -i malgrat el seu triomf que és en ell mateix un baló d'oxigen per Sharon- Abu Mazen té davant seu una altra batalla política immediata perquè en enfrontar-se a les legislatives tornaran a mesurar-se les forces palestines. Aquest semestre és crucial: si el juliol Abu Mazen es consolida, creixerà el marge de maniobra de Sharon i l'imperialisme, però també corre el risc d'aprofundir les seves debilitats. Per tant, les espases continuen alçades i hi continuaran mentre la Intifada continuï viva, perquè aquest és l'element determinant de la situació, i el que volen liquidar per la via "democràtica" o per la via militar tant Sharon com el Quartet de Madrid -EUA, UE, ONU i Rússia. Per la nostra banda, sense cap dubte: tot el suport a la Intifada!

Eshter. Barcelona

Del muro a los laboratorios de los institutos

Boicot a Israel

En els últims cursos el Departament d'Educació de la Generalitat de Catalunya ha dotat els laboratoris dels Departaments de Ciències dels Instituts de les anomenades aules EXAO, aules de nova tecnologia per a les ciències. Les aules estan equipades amb el material Multilog-Pro i el programa Multilab, procedents de l'empresa israeliana ITP Programari LTD i són comercialitzats a l'Estat espanyol per l'empresa TSD, SA (Tecnologies i Sistemes Didàctics, SA), que pertany al grup francès Pierron.

L'Estat d'Israel, altament militaritzat, s'ha especialitzat en la producció i patent de tecnologies de doble ús (militar i civil). L'equip Multilog-Pro i el programa Multilab són un sistema de captació, de registre i de tractament de les dades, versió educativa, dels sistemes de control electrònic que, entre altres llocs, s'utilitzen per a controlar el mur d'Israel. Des de 1995 Israel és soci privilegiat de la Unió Europea en virtut dels acords d'associació en el marc dels acords Euromed. L'Estat espanyol és el onzè soci comercial d'Israel.

Aquesta informació l'ha donat a conèixer l'organització Boicot Preventiu com a part de la campanya, que s'ha engegat des de la Plataforma Aturem la Guerra, de boicot als productes fabricats a Israel mentre aquest segueixi amb la seva política contra el poble palestí.

L'objectiu d'aquesta campanya és aconseguir d'una banda que les distintes administracions, entre elles la Generalitat de Catalunya, deixin de comprar material produït i/o comercialitzat per Israel i que s'arribi a la suspensió dels acords econòmics preferencials per part del Govern d'Espanya i d'Israel.

En concret que el Departament d'Educació deixi d'adquirir material de laboratori procedent directa o indirectament d'Israel. Per a això el grup de Boicot Preventiu juntament amb els diferents sindicats d'ensenyament (USTEC; CCOO; UGT i CGT) va aconseguir una entrevista amb un alt representant del Departament durant la qual es van demanar com a punts més importants:

Parar les compres de material a empreses de països que, com Israel, no respecten els drets humans, les convencions de Ginebra o els acords i resolucions d'organismes internacionals.

Incloure una clàusula ètica o de responsabilitat social en les prescripcions tècniques dels concursos per a l'adquisició de material en la qual s'expliciti que s'exclouran les empreses que pertanyin a països que no respectin els drets humans.

La resposta, que el Departament va comunicar amb posterioritat, és que no poden trencar el contracte de compra encara que demanaran a l'empresa subministradora que canviïn els sensors

per uns altres d'una altra procedència.

Com a membres de la PAG vam conèixer el contingut de la campanya. Alguns de nosaltres treballem a l'IES El Palau de Sant Andreu de la Barca, que durant el curs 2003-04 ha rebut una aula EXAO. Una vegada conegut el seu contingut, el professorat del Departament de Ciències acordem donar-l'hi suport i ajudar a la seva extensió a tots els centres de secundària com una part de la campanya. Per a això enviem a tots els centres un escrit dirigit als respectius Departaments de Ciències en el qual es proposa:

Una recollida de resolucions dels Departaments de Ciències i si és possible també amb el suport de la Direcció i/o el Claustre.

Fer una reunió dels Instituts interessats per formar una comissió el més àmplia possible per tal de demanar una entrevista a la Consellera i fer-li arribar les nostres exigències i lliurar-li còpia de les resolucions.

Anna. Ensenyament CGT

El silenci dels llops (I)

Francament, un es queda completament perplex davant la desinformació intencionada o el silenci aterridor dels intel·lectuals, que s'han convertit en autèntics mercenaris contra qualsevol iniciativa, pensament, o veu que pretengui plantar cara a una marea que està arrasant amb totes les conquestes socials. Aquestes s'han forjat amb el sacrifici de molts homes i dones lliures que han somniat un dia amb un futur millor. Encara més greus són els serveis que presten a les grans potències opressores, cara les relacions del "Tercer Món", un qualificatiu que amaga un racisme classista, fanatisme cultural i neocolonialisme camuflat en les "ONG" missioneres i d'altres espècies, embolicat amb un tecnicisme lingüístic que recorda els episodis més foscos de la nostra història contemporània.

Prenem com a exemple el conflicte de Darfor, una regió del sud-est de Sudan. Com a sudanès que sóc, intentaré aclarir algunes confusions que serveixen com agendes ocultes als de sempre. Per a donar una informació fidedigna, caldria fer una reculada a principis dels anys cinquanta, quan Sudan estava sota el jou anglès (1898-1956). Aviat, es van adonar de la dificultat de fer-se amb el control del país més extens d'Àfrica i de la seva complexa naturalesa ètnica. Això els va portar a l'aplicació d'una política de dos tipus, que els permetés una gestió amb pèrdues mínimes.

Interlocució, que consisteix en la formació d'una classe burgesa, domada i ben lligada als interessos dels "amos", ja que no quedava elegant posseir esclaus i colònies, havent lluitat contra l'expansió "racista nazi". La segona, les zones tancades, acompanyada d'un ordre restrictiu. Qualsevol ciutadà que resideix al sud no pot traslladar-se al nord del país, sense una prèvia autorització específica que és impossible assolir, i viceversa. Una divisió marcada per a interessos futuristes, altre factor que no cal

menysprear. Era massa costós plantar cara a un nacionalisme creixent, liderat per uns militars formats en les seves pròpies files. Així doncs, es va anticipar el lliurament del poder a un govern gestat en els passadissos de Buckingham, que va comprometre els recursos del país per satisfer únicament les necessitats dels antics "amos".

El nou govern de l'era "independent" no va tardar molt a assimilar les pràctiques habituals dels antics "amos". La corrupció es va estendre com una plaga, i se'n van anar en orris totes les aspiracions de justícia i llibertat que anhelava el poble. Ja havien passat vuit anys des de la independència, el poble es va atipar de tanta pobresa i injustícia. A l'octubre de 1964 es va declarar una vaga civil que va durar diversos dies i va obligar a un govern militar, dirigit per un general anomenat Abood a dimitir. Es va constituir una democràcia parlamentària formada pels principals partits polítics. Però més que partits polítics eren sectes religioses que es preocupaven de la seva porció de poder i no de l'interès general. Van generar una crisi institucional amb enfrontaments que va dur al president a dimitir. Per consegüent, va quedar un buit de poder que va donar motiu, el maig de 1969, a un cop militar pre-cuinat en els laberints de la "KGB". Va ser liderat per un general anomenat Numeiri, el primer d'una pila d'estranyes aliances, malversació, corrupció i un sens fi de maleses polítiques, que va dur a un dels països africans amb majors recursos a la fallida i a un endeutament descomunal. Veient que el seu poder trontollava, el 1983 va cometre un dels majors desastres en la recent història de Sudan, instal·lant la xària, llei islàmica.

Causa una sorpresa sarcàstica, provenint d'un estalinista, que va ser un agreujant d'una guerra civil intermitent que duu dessagnant el país des de 1955, però també va ser el principi de la fi del seu règim.

El 1985 esclata una revolta popular i unes mobilitzacions que acaben en una vaga civil, mentre el president estava de gira. La policia es nega a reprimir les masses, el que obliga al ministre de defensa a assumir el poder. S'acorda un govern de transició d'un any fins a la convocatòria d'eleccions democràtiques, unes eleccions que queden lluny de ser honestes. Va sortir guanyador Hizb al-Umma, partit popular. Un partit que es va formar a partir d'una secta religiosa que es remunta a l'època del domini turc (1885-1898). Un líder religiós munta una guerra de guerrilles que va aconseguir expulsar els turcs i es va proclamar el "Mahdi" Mesies.

En l'actualitat està format per feus religiosos, terratinents i poderosos comerciants i, és clar, liderat pel besnét que duu el mateix nom que li garanteix un lideratge vitalici. El mateix ocorre amb la resta dels grans partits i, com era

d'esperar, el Sadig al-Mahdi va ser nomenat primer ministre. Una de les seves tasques principals era retornar els béns de la seva família, amics i seguidors expropiats pels estalinistes. Per a dur a terme una empresa de gran envergadura era vital muntar una infraestructura sòlida. Això va dur al primer ministre, "El veraç Mesies" (és la traducció del seu nom) a apoderar-se dels llocs i ministeris més estratègics. Va col·locar als seus familiars i sequaços, convertint un govern democràtic en un clan familiar. El tràfic d'influències estava a l'ordre del dia. El suborn es va convertir en el timbre oficial de les qüestions administratives. Mentre el país estava immers en el caos, el president es limitava a encobrir-lo amb uns discursos del més sofisticat, assajats en un dels seus palaus londinencs. Així es va guanyar a pols el títol de "xeic de la paraula". Era de preveure, en una democràcia que es barreja amb llaços familiars, interessos privats i rancors endarrerits des dels primers dies de la "independència". El parlament es va convertir en un prostíbul intel·lectual i els parlamentaris en autèntics professionals de la tafaneria. Per tercera vegada, la revolució va ser capturada per una banda d'ineptes fracassats, un punyal colonial clavat a l'esquena d'un poble que, tot i les dificultats i traumes ocasionats per una cadena sense fi de colonitzacions, insisteix en el seu dret a una vida digna que li garanteixi un futur millor.

Inevitablement, s'obre una esquerda entre un parlament estancat, paralitzat i un poble desil·lusionat que comença a perdre l'esperança. Els termes perden el seu sentit real, la democràcia s'apropa més a un desordre que a una defensa dels drets individuals. La llibertat es converteix en llibertinatge i la confusió en un sistema de manipulació. Davant aquest panorama, floreix un virus mortífer incubat en la desesperació i la necessitat d'un canvi.

El 1989, un cop militar dona una frenada en sec a una marxa maldestra, però democràtica. Una llavor mal iniciada però que era del poble.

S'instal·la una junta militar que s'autonomena "la revolució de la salvació". Una pregunta apareix en

l'horitzó: qui hi ha darrere? A poc a poc es desvetlla el que la gent sospitava: els temibles "germans musulmans" dirigits pel Dr. Hassan al-Turabi, cunyat del depositat primer ministre i assessor espiritual de l'ex dictador Numeiri. Aquest s'ocupava de la cartera d'assumptes religiosos, arquitecte en l'ombra de l'engegada de la xària, llei islàmica, que per primera vegada es fa amb el poder en un país islàmic. Els germans musulmans es van formar en l'època del domini anglès a Egipte, van gaudir d'una certa tolerància, i se'n servien d'ells com un fre a l'expansió comunista.

Van sofrir una repressió en els temps de Nasser, sent famosos per la seva habilitat camaleònica i van aconseguir sobreviure. Així doncs, Sudan representava per a ells la primera parcel·la on podien desenvolupar la seva política amb gairebé absoluta llibertat. El més curiós és que van ser reconeguts per tots els països occidentals, els quals se suposa que havien de defensar un sistema democràtic. Davant la paràlisi de les institucions internacionals, els colpistes van començar a assentar les bases del seu govern. Però més que un govern era una espècie de califat i, com a aperitiu, van engegar una llei anomenada "Llei de Depuració". Aquesta consisteix en que tots els ministeris i empreses estatals estiguin completament sota el seu

domini. Això els va dur a una política d'acomiadaments massius i per a accedir a qualsevol lloc de treball governamental era necessari tenir antecedents de militància, o la recomanació d'un "Emir", cap de grup, que verificava el jurament de fidelitat.

Mentre la guerra civil s'estenia a diversos fronts, i com ningú no volia lluitar en una guerra que estava acabant amb la joventut, declaren "Al-yihad", la guerra santa. Aquesta, no era dirigida únicament contra cristians, animistes i laics infidels, com molts creuen, sinó contra tots aquells que s'oposaven al seu feudalisme macabre, o sigui, una inquisició "a la musulmana", un nou concepte innovador de l'Alcorà doncs els "omeies i abasides" es van quedar curts.

La militància dels germans musulmans abasta totes les regions del país, fins i tot el sud i sud-est, és a dir, Darfor, la segona ciutat dels germans musulmans. Precisament, Ali al-Haj és de Darfor. Es conta que es va escapolir a Bonn, Alemanya, amb uns quants milions de dòlars. Era el pressupost d'una carretera que devia unir la capital amb la regió del sud-est de Darfor, i que no era la primera vegada, però aquesta, coincidia amb una divisió en el si de la seva organització.

Gurashi Mirghani

Tsunami: una tragèdia natural?

Una marea de preguntes

Encara és incalculable el nombre de víctimes del sisme submarí que va assolar onze països del sud-est asiàtic i la costa oriental de l'Àfrica el 26 de desembre. El mar es va empassar almenys 160.000 persones i els desapareguts són desenes de milers. L'origen de la tragèdia podria considerar-se inevitable (encara que diversos estudis relacionen els tsunamis amb l'efecte hivernacle), però no així les seves conseqüències: en la majoria de zones devastades va haver lapses de 25 minuts fins a quatre hores per a evacuar a la població abans que l'onada arribés.

L'Agència Nacional Oceànica i Atmosfèrica de EE.UU, amb seu a Hawaii, va detectar un terratrèmol de vuit graus en l'escala de Richter i 16 segons després va emetre un comunicat en el qual advertia del moviment, encara que assegurava que "no existeix una amenaça de tsunami destructiu". El comunicat va arribar a les forces armades i al departament d'Estat nord-americà, i es va advertir a la base naval de la illa de Diego García, una espècie de Guantánamo de l'oceà Índic. Els únics països de la zona que van rebre l'alerta van ser Indonèsia i Austràlia (que estava fora de perill), aliats estratègics de Washington. Altres països de la regió, com Tailàndia i Singapur pertanyen al Grup Internacional de Coordinació

del Sistema d'Alerta de Tsunamis, però no van ser advertits.

Per què no es va alertar a tots els països en perill? "No disposàvem de contactes als quals telefonar" és l'única resposta de Charles McCreery, director del Centre de Vigilància de Tsunamis del Pacífic (Nova York Estafis, 28/12/04). Per què els únics que estaven assabentats eren els militars nord-americans i els aliats de l'imperialisme en la zona? A això ningú s'atreveix a respondre-hi. L'ONU ja ha anunciat la instal·lació de tsunàmeters a les costes d'Àsia (només disposen d'aquests sistemes les costes de Florida, Austràlia i Japó), el cost dels quals no superaria els 360.000 euros. No obstant això, aquesta mesura no servirà de res si no s'estableixen sistemes d'alerta i evacuació a cada país.

Desembarcament d'EUA

EUA va posar l'Exèrcit al comandament de les operacions de distribució d'ajuda. Normalment en aquests casos la direcció és responsabilitat de les organitzacions d'emergència sota el paraigua de l'ONU. El tinent general de marines Rusty Blackman, ex cap d'Estat Major de les tropes que van prendre Bagdad el 2003 va ser designat responsable de totes les activitats

de socors. S'han enviat a Tailàndia, Sri Lanka i Indonèsia tres portavions, 35 helicòpters i setze mil marines, un desplegament sense precedents. En Aceh estan canalitzant tota l'ajuda a través del brutal exèrcit indonesi, contra l'escamot que lluita per la independència de la regió des de 1976. Les instal·lacions de gas natural d'Exxon-Mobile a Aceh estan sota protecció de l'exèrcit, amb el qual EUA ha augmentat la cooperació en el marc de la seva guerra contra el terrorisme. Les conseqüències del tsunami potser una oportunitat per a reforçar la presència del Pentàgon al sud-est asiàtic?

Les ajudes

Bush ha donat 350 milions de dòlars als països afectats: és el que es gasta en un dia i mig d'ocupació de l'Iraq. Serien necessàries sumes colossals per a socórrer els supervivents, però l'FMI, el Banc Mundial i el Club de París no van a permetre que aquests països se surtin de l'embull del deute extern. Els préstecs s'ajornen i seguiran pagant deu vegades en interessos els crèdits que se'ls van donar i aplicant plans d'ajustament estructural. Zapatero tampoc ha estat precisament generós: el 90 per cent dels 53 milions d'ajuda oficial arribarà en forma de crèdits d'Ajuda al Desenvolupament (FAD): reemborsables i condicionats a la compra de productes espanyols.

Cristina. Barcelona

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Calxa 2100- 3459-38-2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001
Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional. LI és secció simpatitzant de la Lliga Internacional dels Treballadors-Quarta Internacional (LIT-CI).

LI